REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 30, 1965 — No. 695 — 20th YEAR OF PUBLICATION

NIET HOE, MAAR WAAROM

"Ik zit met deze vragen nu al een lange tijd, maar ik kan er maar geen antwoord op vinden. De Bijbel zegt, dat God de mens naar Zijn beeld schiep. Waarom zeggen sommige leerboeken dan, dat de eerste mensen gelijkenis met een aap vertoonden? In de ark van Noach waren honden, schapen, geiten, katten, enz. Hoe kan men dan spreken van een pre-historisch schepsel? Adam en Eva hadden drie zoons. De Bijbel zegt, dat Kain wegging van het aangezicht des Heren en woonde in het land Nod ten oosten van Eden. Daar heeft hij zijn vrouw ontmoet. Waar kwam zijn vrouw vandaan? En waar haalden die andere mannen hun vrouwen vandaan?

Dit is een gedeelte van een brief, die de redakteur van de **United Church Observer** kortgeleden ontving. Het is beter te zeggen, dat dit één van de vele brieven was. Want als de United Church ooit in het brandpunt van de belangstelling heeft gestaan, dan is het wel sinds deze kerk zijn leerplan voor bijbels onderwijs heeft gepubliceerd. Van alle kanten wordt het vuur geopend op deze publicatie. De United Church wordt niet meer met rust gelaten en het ziet er niet naar uit, dat er binnenkort een vuurpauze zal zijn.

Als men A gezegd heeft, moet men ook B zeggen. De schrijver van bovengenoemde brief kreeg ten antwoord, dat die verhalen uit Genesis niet letterlijk genomen moeten worden. Het zijn gelijkenissen met een geestelijke betekenis. Als u het letterlijk gaat nemen, aldus de United Church Observer, zijn er geen afdoende antwoorden op dergelijke vragen te vinden.

Het lijkt nogal simpel, in feite té simpel. Gelijkenissen met een geestelijke strekking, jawel, maar wélke geestelijke strekking dan? Overigens klinken die vragen ons niet vreemd in de oren. Wij hebben die speciaal op onze verenigingen meermalen gehoord of gesteld. Neen, wij gaan niet zover door te zeggen, dat het gelijkenissen zijn en dat men dus de historische juistheid niet hoeft te aanvaarden. Maar een afdoend antwoord blijft menigmaal achterwege. Dan laat men de zaak maar rusten. Men troost zich dan met de gedachte, dat niet alles wat in de Bijbel staat, te begrijpen is. Maar men blijft onbevredigd en intussen gaat de aardigheid van Bijbelstudie er op deze wijze af.

Van het een komt het ander. De Right Reverend E. M. Howse, de United Church moderator, zegt het onomwonden, dat hij niet in de lichamelijke opstanding van Jezus gelooft. Daarbij wordt hij onder meer bijgestaan door Dr. A. B. B. Moore, een van de auteurs van het nieuwe leerplan van de United Church. Ook deze zegt "Ik beweer niet dat zijn fysieke lichaam uit de dood is opgestaan."

En zo is er meer. Het leerplan zegt onder meer, dat het "hoogst onwaarschijnlijk" is, dat Jezus water in wijn veranderd heeft op de bruiloft te Kana. Van de opwekking van Lazarus wordt gezegd "There are too many practical difficulties in the way of taking it as a historical record." De dochter van Jairus zou niet uit de dood tot het leven teruggebracht zijn, maar zou in een coma zijn geweest. Het verhaal van de wijzen uit het oosten zou een legende zijn. En dat de Heiland geboren werd uit de maagd Maria is niet essentieel. "Christian faith in Jesus as the Son of God is not based on how He was conceived."

Modernisme, zegt u? Ja, dat zal wel waar zijn. Maar onderschat het niet! Het is niet alleen in de grootste protestantse kerk in Canada, dat deze dingen worden verkondigd. De gedachten, die hieraan ten grondslag liggen, verspreiden zich snel en overal. En als wij er niet anders van weten te zeggen, dan dat er dingen in de Bijbel staan die wij nu eenmaal niet begrijpen kunnen, dan hebben wij maar een heel zwak verweer.

Wij willen op een paar beweringen ingaan. Eerst dan de gedachte dat het christelijk geloof niet gebaseerd zou zijn op de wijze waarop Jezus als de Zoon van God werd ontvangen. Nu, wij durven beweren, dat het christelijk geloof er wél op gebaseerd is. Een aantasten van het feit, hoe Maria de moeder van de Heiland werd is een ondermijning van het christelijk geloof.

Het komen van God als mens in de geboorte van Jezus is iets geheel anders, dan wanneer wij bijvoorbeeld lezen van de verschijning van God aan Abraham voordat Sodom en Gomorrah werden verwoest, of de worsteling van Jacob met de Engel des Heren, die in de vorm van een man 's nachts tot hem kwam. Dit waren slechts incidentele verschijningsvormen van God.

Maar in de "volheid des tijds", bij de geboorte van de Heiland, is God ingetreden in het mensenleven en is daar werkelijk één mee geworden. Dat had Jozef nooit kunnen doen." Zal een reine ooit uit een onreine voortkomen?" Misschien staan wij daar niet altijd voldoende bij stil. Maar wat God in het leven van Maria deed heeft een zeer diepe betekenis. Nog voordat de keten van een-zondaar-brengt-een-zondaar-voort zich eveneens in Maria zou voltrekken, heeft God die keten onderbroken, d o o r broken. "Begenadigde" noemt de engel haar, maar Maria begrijpt het zelf ook niet. Hoe kan ze nu moeder worden, als ze "geen omgang met een man" heeft? Maar de omgang met een man zou het juist niet mogelijk hebben gemaakt. Dan zou de cirkel weer gesloten zijn geweest. Juist daarin was zij de begenadigde, dat zij Gods mede-arbeidster mocht zijn. God maakte een nieuw begin, door Zelf in Maria's lichaam te komen. "Wat uit u geboren zal worden, zal God's Zoon genoemd worden." Dat had Jozef nooit kunnen doen. Dat kon God alleen maar. Jezus: geboren uit een mens en daardoor een wezenlijk lid van het menselijk geslacht, maar ontvangen van God, de Heilige Geest. Daarin ligt de zekerheid van onze redding. En als men in de kringen van de United Church zegt, dat dit punt niet essentieel is voor het christelijk geloof, dan durven wij beweren, dat het christelijk geloof er mee staat of valt.

Op deze wijze heeft God Zijn schepping gered. Onbegrijpelijk, ja, maar de genade van God is ook een wonder! Ditzelfde geldt voor alles wat Jezus deed. Hij is niet gekomen om een zekere moraal te prediken. Hij is gekomen om te rédden. Hij was en is de executeur van de genade van Zijn Vader. Hij kwam om de schepping weer op te dragen aan Zijn Vader, of wilt u: om ons en de wereld waarin wij leven weer gaaf en volmaakt terug te geven aan Zijn Vader. Daarom zegt hij tegen Martha, als zij zegt dat haar broer reeds vier dagen in het graf is, dat als ze maar gelooft, zij de heerlijkheid Gods zien zou. In Zijn wonderen liet Hij zien hoe Hij de schepping weer aan Zijn Vader teruggeeft. Daarom roept Hij de jongeling van Nain tot het leven terug, en het dochtertje van Jaïrus. Daarom zegt Hij tegen die man, die door het dak voor Hem kwam: je zonden zijn vergeven, en sta op, wandel naar huis. Je zonden en je benen man, als Ik red, red Ik totaal. Niet maar een ziel alleen, maar Mijn redding omvat alles. Daarom wordt dat water in Kana wijn, en daarom worden mensen van de duivel verlost. Daarom wordt een blindgeboren man ziende en gaat de storm op zee liggen. Daarom zegt Hij tot een doofstomme: "Effatha" en tot een Zacheus: "Vandaag moet Ik bij jou thuis zijn." Want als een man als Zacheus wordt gered is dat net zo'n groot wonder, als dat Lazarus uit de dood wordt teruggeroepen. Het gaat er maar om of wij Zien, dat Hij rédt. Dat Hij de schepping en het schepsel redt.

Zien wij dit niet, geloven wij dit niet, ja, dan worden al die verhalen legendes. Aardig beschreven, maar weinig reëel. En verder: geloven wij dit niet, dan hebben wij ook geen boodschap meer voor de wereld van vandaag. Dan kunnen wij op z'n best nog tegen de mensen zeggen, dat er een leven na dit leven is en dat zij daar rekening mee moeten houden, maar dan is de boodschap niet relevant op de wereld van vandaag.

Als wij alleen maar kunnen zeggen, dat die United Church de verkeerde kant opgaat, of alleen maar kunnen klagen, dat het modernisme zich zo snel verbreidt, dan heeft ons woord niet veel inhoud.

Het gaat er veel meer om, of wij zélf de inhoud van de Schrift geloven, — en of dat Woord weerklank in ons vindt. Dan verliezen wij ons niet in details. Wat doet dat er nu toe, of wij weten dat Kain en Abel met hun zusters getrouwd zijn. Natuurlijk zijn zij dat. Dat wist God toch ook wel. En omdat men nu niet meer met zijn zuster trouwt, daarom kan dit toen toch wel mogelijk geweest zijn.

Maar dit is toch niet belangrijk. De Bijbel is toch niet gegeven om onze spitsvondigheid te scherpen? De Bijbel is geen bron om te weten hoe alles tot stand kwam, maar wel waarom alles tot stand kwam.

Waarom? ". . . opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam."

D.F.

Noach en Wij

Dat deed de deur dicht
van de ark:
zij aten, zij dronken, zij trouwden
zij deden gewoon
of God er niet was

toen is Gods water
over Gods akker gelopen
God schreide hete tranen
tot de aarde er koud van werd

maar na verloop
van water en tijd
is vast komen te staan
op de Ararat
dat God weer een open deur geeft
en bovendien een boog
met als doelwit de hemel

zo werden Noach en wij
in de ruimte gesteld

* *

Het is van de laatste dagen
dat de mensen weer gewoon doen
gewoon doen
of God er niet is

zij komen ons aan boord
met rake vragen
en wij slaan de plank vaak mis

maar dit moet gezegd worden
God heeft zelf
de hand aan de balk geslagen
het is volbracht

laten wij niet meer zagen
laten wij meer en meer zingen
laten wij scheep gaan met God

de duif is uitgelaten
van vreugde
de wind waait
waarheen hij wil
de koers staat vast:
er staat geschreven

o wonderlijk woord van God
wij hebben nog veel voor de boeg

Jaap Zijlstra

OPENING GREVELINGENDAM DUBBEL FEEST VOOR MEJ. HOGERWERF

Direct na de officiele opening van de Grevelingendam, die Goeree-Overflakke met Schouwen-Duiveland verbindt, nam de bevolking van Goeree de dam in gbruik. De foto toont de bijna onafzienbare menigte, die over de dam trekt.

Een van de mensen, die het meest verheugd was over de in gebruikname van de Grevelingendam was Mej. Tijske Hogerwerf uit het Goereese plaatsje Herkingen, die 1 april j.l. met o.a. minister van Aartsen over de dam liep. Haar doel was niet de overtocht, maar de huwelijksplechtigheid, die haar in Dreischor wachtte. Bruidegom C. Klaasse stond haar al op te wachten. De foto toont Mej. Hogerwerf, met bruidsmeisjes en jonkers, in het gezelschap van minister J. van Aartsen.

"De Geschiedenis wordt Eentonig"

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Wie de dagelijkse mededelingen leest of aanhoort over het verloop van de strijd in Viet Nam zal gevoelens van verbazing en van verveling moeilijk kunnen onderdrukken.

Verbazing, omdat hier gesproken wordt over luchtaanvallen, die wat hun aanvalskracht betreft ook tijdens de laatste wereldoorlog geen slecht figuur zouden hebben gemaakt. Alleen wordt men telkens getroffen door het feit, dat zulke betrekkelijk kleine resultaten worden bereikt.

Verveling, omdat er zo weinig verandering komt in de feiten. Telkens gaat het over infiltranten, die de Amerikaanse stelling verrassend aanvallen, soms met opmerkelijke resultaten. Dezelfde namen komen telkens weer terug, een bewijs, dat de stellingen vrij vast liggen.

En tevens krijgt men de indruk, dat het hier gaat om een zelfde kwestie als in Korea. Slechts ging het daar om een eeuwenoud rijk, dat vele jaren bestaan had onder Japans bewind.

En in Viet Nam heeft men te maken met een gebied, dat ternauwernood met het westen in aanraking is geweest, doordat het onder Frans koloniaal bewind heeft gestaan.

Vandaar, dat het evenals Korea gaat over binnendringend communisme, waarbij het eerste gedreven wordt door nationale motieven in de eerste plaats en daarnaast door ideologische krachten. Het Russische communisme ontleent zijn kracht in de eerste plaats uit zijn wereldbeschouwing, het Marxisme, terwijl het in de tweede plaats de oude lijn van de Czarenpolitiek voortzet, door aan de Grote Oceaan vaste voet te willen behouden.

Van de Verenigde Staten kan men moeilijk iets anders geloven dat zij daar in het Verre Oosten het communisme de pas willen afsnijden en tegelijkertijd economische expansie willen nastreven.

Men bedenke bij dit alles, dat het hier gaat om een gebied, dat ongeveer tienmaal zo groot is als Nederland, doch slechts dertig millioen inwoners telt. De bevolking, die zich het liefst Annamieten

(Wordt vervolgd)

"De geschiedenis wordt eentonig"

(Vervolg van pagina 1)

noemt, is wat afstamming en taal betreft, verwant aan de Chinezen. Bovendien vindt men in de omgeving van de hoofdstad Hanoi een klein millioen raszuivere Chinezen. In de bijna ontoegankelijke bergstreken wonen verder nog een half millioen Thais, die eigenlijk in Thailand, dat is in Siam thuis behoren. Naar schatting is meer dan de helft van de bevolking nog analphabeet. De Fransen hebben indertijd veel gedaan om de jeugd met de Franse beschaving te doortrekken. Op de scholen werd het moeilijke Chinese schrift vervangen door het westerse. En wie de uitzendingen voor de televisie over Viet Nam wel eens volgt, wordt getroffen door het uitstekende Frans, dat door de hogere klassen gesproken wordt.

De bevolking is in overgrote meerderheid Boeddhist. Twee millioen aanhangers van het Rooms Katholicisme telt men. Men zal zich herinneren, hoe een paar jaar geleden men zich in Viet Nam heeft bevrijd van de heerschappij van Ngo Dinh Diem en zijn familie, die de Rooms Katholieke invloeden ten koste van het Boeddhisme wilden versterken.

Na het vertrek van de Fransen begon de onrust in Viet Nam eerst goed. Het gevaar dreigde, dat de plaatselijke onlusten zouden uitgroeien tot een wereldconflict. Vandaar dat de regeringen van Frankrijk, Engeland, de Verenigde Staten en Rusland overeenkwamen een conferentie bijeen te roepen, waaraan alle belanghebbenden konden deelnemen. Men begrijpt, dat Rusland hieraan medewerkte, omdat het langs deze weg de Chinese opmars een halt kon toeroepen. Deze conferentie zou zich tegelijkertijd met Korea bezig houden. Behalve de hier genoemde grote vier, zou voor de Viet Nam-kwestie deelgenomen worden door de andere thans vrije staten van het Frans Indo China, dat wil zeggen Cambodja, Laos en Viet Nam, maar ook door afgevaardigden van de opstandige beweging in Viet Nam en bovendien door afvaardigden van het Rode China. Het was de eerste maal, dat het Rode China met westerse staten aan de conferentietafel ging zitten.

Het belangrijkste besluit was wel, dat Viet Nam verdeeld werd in een zuidelijk deel en een noordelijk deel, gescheiden door de zeventiende breedtegraad. Dit was een vrij willekeurige grens, waardoor zowel de bevolking als het grondgebied in twee vrij gelijke helften werden verdeeld. In het Noorden kwam een communistisch bewind. Verboden werd de invoer van wapens van buiten, evenals het optreden van buitenlandse strijdkrachten. Vreemde mogendheden mochten geen militaire bases op het grondgebied van Viet Nam aanleggen. Geen van beide delen mochten een bondgenootschap sluiten met andere staten. En tenslotte zouden vrije verkiezingen aan de bevolking van het gehele gebied de gelegenheid geven, om onder toezicht van Polen, India en Canada, hun eigen toekomst te bepalen.

Indien dit alles zou worden uitgevoerd, zou er inderdaad een rechtvaardige oplossing langs vreedzame weg zijn verkregen.

Men weet, wat er van terecht is gekomen. In het zuiden klaagde men over voortdurende infiltraties. China zond naar men beweerde wapenen en instructeurs. Gelet op de locale gesteldheid en op de verwantschap tussen de bevolking van Viet Nam en de Chinezen was het onmogelijk, om dit alles tegen te gaan.

In welk stadium is de ontwikkeling van het conflict nu gekomen?

Men krijgt de indruk, dat Johnson een einde wil maken aan de strijd. Van zijn kant kan hij niets anders voortbrengen dan zijn militaire macht. Vandaar groot machtsvertoon. Het is echter vreemd, dat de massale luchtaanvallen zo weinig resultaat hebben. Men zou daaruit kunnen afleiden, dat het Washington voornamelijk te doen is om vertoon. Het is toch vrijwel ondenkbaar, dat men met zoveel vliegtuigen zo weinig kans ziet, bijvoorbeeld om bruggen en toevoerswegen te vernielen. Johnson heeft verder aangeboden aan de conferentietafel te willen zitten, zonder voorafgaande voorwaarden te stellen. Het is duidelijk, dat men dit in Peking botweg heeft afgewezen. In Noord Viet Nam heeft men dat ook gedaan, maar daarbij gezegd, dat het bereid is te praten, mits de Amerikaanse troepen zich terugtrekken tot buiten de grenzen en ook verder de besluiten van Genève worden uitgevoerd.

Johnson heeft bij zijn voorstel het aanbod gedaan met een milliard de economische ontwikkeling van geheel Viet Nam te willen ondersteunen. Dit is geheel overeenkomstig de Amerikaanse diplomatieke methodes, om het communisme vooral met geld en voedsel te bestrijden.

Geheel afwijzend staat men in Noord Viet Nam niet. Evenmin is men in Zuid Viet Nam erg enthousiast. Immers aanneming van een compromis zou zeker betekenen, dat de opstandelingen in het zuiden recht van medespreken krijgen. Daardoor zouden ongetwijfeld de communisten in het noorden belangrijke steun krijgen uit het zuiden.

Maar aangezien Johnson de anders eindeloze strijd beslist wil liquideren, is het van belang dat Cabot Lodge, een van de weinige Amerikaanse diplomaten, die het Verre Oosten kennen, opdracht heeft gekregen bevriende staten te polsen. Bovendien wil men in Londen een oud-minister, Gordon Walker ook op een orientatiebezoek zenden, ongetwijfeld om ook langs deze weg aan Washington steun te verlenen. Onzeker is men nog van de houding van De Gaulle. Men weet, dat hij nog altijd belangstelling heeft voor het vroegere Franse bezit. Men weet ook, dat hij in het algemeen gereserveerd staat tegenover de Angelsaksische staatkunde.

Mr. L. W. G. Scholten

Op 30 april hoopt H.M. Koningin Juliana haar 55e verjaardag te vieren. Uit naam van vele lezers van ons blad bieden wij de populaire vorstin onze hartelijke gelukwensen aan.

ONTVANGST OP SOESTDIJK

President Julius K. Nyerere van Tanzania is woensdag 21 april j.l. door het Koninklijk paar op het paleis Soestdijk ontvangen.

Uitzending van de Nederlandse Wereldomroep via Bonaire thans begonnen

Met ingang van 15 april is RADIO NEDERLAND, Wereldomroep begonnen met de nieuwe uitzendingen op de korte golf.

Deze uitzendingen vinden plaats vanaf het eiland Bonaire in de Nederlandse Antillen, waar de Wereldomroep de mogelijkheid heeft gekregen om uitzendingen te relayeren via de krachtige zenders van TRANS WORLD RADIO.

Deze gerelayeerde uitzendingen worden gevoed door rechtstreekse overdracht per zender uit Nederland — via de zender van Lopik dus — en met behulp van frequente vliegtuigverbinding.

De rechtstreekse overdracht wordt uiteraard gebruikt voor de nieuwsrubrieken en andere aktuele uitzendingen, de vliegtuigverbinding voor minder aktuele programma-onderdelen.

Met het in gebruik nemen van deze nieuwe relay-zender is dan een einde gekomen aan de ongunstige luistercondities waarmee Canada steeds te kampen heeft gehad. Van nu af aan kunnen de programma's van de Wereldomproep duidelijk beluisterd worden.

Onmiddellijk voor de Nederlandse uitzending is er één in het Engels die vooral van interesse is voor hen die de Moedertaal niet machtig zijn en toch op de hoogte wensen te blijven met de gebeurtenissen in Nederland.

Deze programma's worden dagelijks uitgezonden op de 31 meter band, dat is 9690 kC/s.

De uitzendtijden zijn:

	Engels	Nederlands	Ned. Kerkdienst
Tijdzone:	Dag. 's avonds	Dag. 's avonds	Zondagmiddag
Atlantic Standard	9.30—10.20	10.30—11.50	4.30—5.50
Eastern Standard	8.30— 9.20	9.30—10.50	3.30—4.50
Central Standard	7.30— 8.20	8.30— 9.50	2.30—3.50
Mountain Standard	6.30—7.20	7.30— 8.50	1.30—2.50
Pacific Standard	5.30— 6.20	6.30— 7.50	12.30—1.50

Standard time is WINTERTIJD; Daylight Saving Time is ZOMERTIJD.

Gedurende **Daylight Saving Time** gelieve men bij de hierboven vermelde uitzendtijden 1 uur op te tellen.

De Wereldomroep zal graag van luisteraars vernemen of deze uitzendingen goed beluisterd kunnen worden. *

Verdere inlichtingen over deze nieuwe kortegolfuitzendingen, een programmaschema of een brochure over het installeren van een buitenantenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door:

RADIO NEDERLAND
P.O. BOX 222,
THORNHILL, ONTARIO — TELEFOON: 285-6363

* Bij in Hamilton, Ontario, genomen luisterproeven bleek ons dat de Bonaire-zender goed doorkwam op 30.96 meter en 31.9 meter (resp. 9690 en 9375 kC/s), terwijl de meeste keren ook de Lopik-zender op 49.30 en 49.96 meter (resp. 6035 en 6005 kC/s) vrij goed te ontvangen was.

De zondagmiddag uitzending is te beluisteren op 19.45 en 25.58 meter (resp. 15425 en 11730 kC/s).

Om U enigszins te orienteren omtrent de uitgezonden programma's laten we een beknopt overzicht van de Nederlandse programma's volgen voor de periode 2 mei tot en met 30 oktober 1965.

Dagelijks: Nieuws, commentaar, Nederlands nieuwsjournaal en Dezer dagen . . . **aan het begin van de uitzending.**

Beursnieuws — Ter overdenking . . . **aan het einde van de uitzending.**

Verder:

Zondag: Sport van het weekeinde — Zondagavond promenade — Godsdienstige uitzending. (Kerkdienst alleen in de namiddag.)

Maandag: Sport van het weekeinde — Jong Nederland zingt — Internationaal kompas — Nederlandse radio-orkesten.

Dinsdag: Op verzoek — Nieuws uit de (Prot.) kerken (1e week), voor de Missie (3e week) — Groeten of Klankbeeld.

Woensdag: Afrikaans/Aziatisch Logboek — "Carrousel" of Hoorspel — Deze wondere wereld.

Donderdag: Oecumenisch nieuws — Concertgebouworkest.

Vrijdag: Buitenlands weekoverzicht — Nederlandse volksliedjes — Koopvaardijprogramma.

Zaterdag: De week in Nederland — Brievenbus of Dezer dagen . . . — "De Vliegende Hollander" ,amusementsprogramma) — Financieel-economisch overzicht.

(Wijzigingen in uitzendingen, programma's, tijden en golflengten voorbehouden.)

EERBETOON AAN PRINS BERNHARD IN DE U.S.A.

In het begin van deze maand heeft Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden een bezoek gebracht aan de Verenigde Staten. In verschillende redevoeringen heeft de hoge gast duidelijk doen uitkomen hoe sterk de vriendschappelijke relaties tussen de U.S.A. en Nederland zijn.

Aan de andere kant hebben de Amerikanen zich niet onbetuigd gelaten. Aan de Universiteit of Michigan ontving de Prins het eredoctoraat in burgerlijk recht. Deze eer viel in 1952 eveneens aan H.M. Koningin Juliana te beurt.

In Grand Haven, Mich., werd de Prins het ereburgerschap van de stad aangeboden.

Tenslotte werd in Holland, Mich., een internationaal onderwijsfonds gesticht, dat de naam "Prince Bernhard Scholarship Fund" zal dragen. Dit fonds beoogt een uitwisseling van studenten uit Nederland, die aan Hope College kunnen studeren en van Hope College studenten, die in Nederland kunnen studeren.

Een aardig incident

In Ann Arbor, waar de University of Michigan is gevestigd, is een Nederlands onderwijzer in Frans, Duits en Spaans. Zijn naam is Joseph G. Kesner en hij had in de Tweede Wereldoorlog als vliegenier onder Prins Bernhard gediend. Kesner schreef een briefje: "I'm a Dutchman. Show this picture to him. Ask him if I can see him a moment".

Een vlugge blik van de Prins op het briefje was voldoende. "Certainly," zei de Prins, "bring him in."

De twee begonnen heel vriendelijk in het Nederlands, schakelden toen over op Engels, maar toen de Prins vernam, dat Kesner Spaans doceerde, vervolgden zij hun conversatie in die taal.

Style CRAFT upholstering *and interiors*

164 KING ST. W., HAMILTON - Phone 529-1545

Voor al Uw stoffeerwerk en het reinigen van gestoffeerde meubelen en vast tapijt geven wij vrijblijvend prijsopgaven aan huis.

After hours call res.: Cornelius de Kort 547-3140

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

VAN DELFT'S
Book and Giftshop
BELIJDENIS-GESCHENKEN
zoals Teksten, Belijdenisboekjes, Zetka Bijbels en Psalmboeken, Bijbelse Dagboeken, Hugenoten Kruisjes, Grammofoonplaten, studieboeken, alles zowel in Hollands als in de Engelse taal.

Yearbooks 1965 - $1.35 p.paid.

1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT.
Phone JA 8-1932

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Tot 10 juni kunt U nog reizen op een
21-daags retour
per vliegtuig en tot 22 mei nog op het goedkope tarief voor langer dan 3 weken. Wilt U dus naar
HOLLAND
GA DAN NU!
U kunt bij ons alle inlichtingen krijgen zonder enige verplichting.

Valentine Travel Service Ltd.
Manager
LUCAS KOOPS
1642 BAYVIEW AVENUE,
TORONTO 17, ONTARIO.
TEL.: 485-0336

Ook op zaterdag open van 9—6 uur.

U kunt ons dag en nacht telefonisch bereiken.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

REVALIDATIE

Juiste geestelijke instelling noodzakelijke voorwaarde

Misschien vraagt u zich af of een artikeltje over revalidatie eigenlijk wel thuis hoort in een niet-medisch blad. Immers, revalidatie wil eigenlijk niets anders zeggen dan herwinnen van lichamelijke gezondheid, welke gezondheid tijdelijk of misschien ook wel blijvend gestoord is. Een zuiver lichamelijke aangelegenheid dus, stoornissen in de lichamelijke sfeer, die door fysico-therapeutische maatregelen opgeheven of verminderd kunnen worden.

Geestelijke gesteldheid

Dagelijks stellen talloze artsen, fysico-therapeuten, masseurs en heilgymnasten, geholpen door talrijk verder personeel en door allerlei, steeds ingenieuzer wordende hulpmiddelen alles in het werk om verloren gegane krachten weer te mobiliseren en te herwinnen, om verstijfde gewrichten te doen functioneren, enz. Hierbij worden mooie, moedgevende en verblijdende resultaten bereikt.

Het merkwaardige bij dit alles is echter, dat de te bereiken resultaten niet in de allereerste plaats afhangen van de bekwaamheid der behandelende artsen of de doeltreffendheid der gebruikte middelen, maar dat deze allereerst afhankelijk zijn van de geestelijke gesteldheid van de patiënt zelf.

Deze geestelijke gesteldheid is van primair belang bij elke revalidatie en het is deze gesteldheid, die uiteindelijk bepalend zal zijn voor de te bereiken resultaten.

Het is daarom, dat ik meen ook in ons blad iets over revalidatie te moeten zeggen.

Veel strijd gestreden . . .

Iedereen, die door ziekte of ongeval wordt getroffen en daardoor of tijdelijk of misschien ook wel blijvend lichamelijk letsel ondervindt, krijgt bij dit lichamelijk letsel ook een geestelijk letsel, welk letsel, al naar gelang van de grootte, aan de getroffene zijn problemen stelt.

De huisvrouw, die door een gebroken been 'n paar maanden haar huishouden niet kan besturen en de jongeman, door kinderverlamming getroffen, die zijn hele leven het zonder het gebruik van beide benen moet stellen, beiden krijgen door hun letsel een probleem te verwerken en op te lossen. Beiden zullen gerevalideerd moeten worden, maar succesvol kan dit alleen maar gebeuren, wanneer beiden eerst hun problemen hebben opgelost.

Wat kan dit dikwijls ontstellend moeilijk zijn, vooral wanneer, zoals bijvoorbeeld bij de jongeman, de revalidatie nooit geheel herstel kan beloven en in het uitzicht stellen, doch alleen maar een zekere aanpassing.

Wat moet er veel strijd gestreden en veel leed geleden worden, voordat men komt tot een aanvaarden van zijn blijvende handicap. Het zal veelal een worstelend aanvaarden worden.

Het is niet alleen een geestelijke noodzaak, het is ook een praktisch directe voorwaarde voor een succesvolle revalidatie.

Wanneer men het "niets" aanvaard heeft, zal het "iets" wat de revalidatie brengen kan, dankbaar ontvangen en uitgebuit kunnen worden. Alle wilskracht, waarover men beschikt, zal dan niet verspild behoeven te worden aan zelfbeklag en aan het oplossen van de gestelde problemen, maar komt geheel beschikbaar voor de door de revalidatie bereikbaar zijnde doeleinden.

Behalve het primair aanvaarden van de bestaande handicap is voor een succesvolle revalidatie ook een juist inzicht in de mogelijkheden hiervan noodzakelijk.

Ten tweede wil ik ernstig waarschuwen voor de te hoog gespannen verwachtingen. Iemand met een geheel verstijfd heupgewricht mag niet verwachten, dat door doeltreffende revalidatie dat weer helemaal in orde zal komen, en de patiënt met chronisch rheuma mag niet hopen, dat zelfs een langdurige revalidatie hem geheel genezen zal.

Wanneer zij dit wel doen, zal de gehele revalidatie en de gehele revalidatieperiode één grote teleurstelling zijn, zullen zij zich telkens teleurgesteld voelen en misschien wel moedeloos worden, waardoor een juiste actieve medewerking aan hun revalidatie onmogelijk wordt.

Omgekeerd, wanneer iemand meent dat al die massages, oefeningen, baden enz. maar flauwekul zijn en hem toch niet zullen helpen, dan zal ook deze patient nooit tot een goede, actieve medewerking bij zijn revalidatie kunnen komen.

Revalidatie en revalidatie-mogelijkheden dienen nuchter en zonder overdrijving gezien te worden. Zelfs dan zullen teleurstellingen soms niet uitblijven, maar zeker is het dan ook, dat af en toe onverwachts resultaten grote vreugde zullen bereiden.

Geduld in zulk een schone zaak . . .

Een derde belangrijke factor bij de revalidatie is het geduld, dat de patient moet kunnen opbrengen. De moderne mens in het huidige tijdsbestel heeft het wat dat betreft misschien niet gemakkelijk. Het levenstempo is zo opgejaagd dat het "daar heb ik geen tijd voor" in onze mond bestorven ligt. Bij de revalidatie moeten wij deze levenshouding helemaal laten schieten en zeggen daar neem ik nu eens zeer ruim de tijd voor."

Succesvolle revalidatie kost enorm veel tijd en de gerevalideerde zal dus erg veel geduld, bij voorkeur blijmoedig geduld moeten kunnen opbrengen, wil hij de revalidatie niet in gevaar brengen.

O, het is heel begrijpelijk, dat men zo gauw mogelijk weer beter wil zijn, dat men zo gauw mogelijk de gestelde revalidatie-doeleinden wil bereiken. Er is echter maar één manier, om deze zo vlug mogelijk te bereiken, namelijk door er heel veel tijd voor te nemen. Alle haast is bij revalidatie uit den boze, en werkt averechts verkeerd. Wie geen eindeloos geduld kan opbrengen kan beter maar niet aan revalidatie beginnen.

Zo zien wij, dat revalidatie niet allereerst een zaak is van goede fysico-therapeutische outillage, maar veeleer een zaak is van de juiste geestelijke instelling van de gerevalideerde.

Samengevat zou ik het misschien zó kunnen zeggen:

Elke succesvolle revalidatie begint en eindigt met geestelijke revalidatie. Ook hier geldt: "'t Israëls God, die krachten geeft, van Wien het volk zijn sterkte heeft . . ."

Dr. P. C. Kraan
in "Centraal Weekblad".

WIJ LAZEN VOOR U

Dr. MAARTEN LUTHER. De Grote Catechismus. Vertaald en ingeleid door prof. dr. P. Boendermaker. J. H. Kok, Kampen, 1965 (Boeketreeks).

Onder de vele kerkelijke leerboeken, verschenen in de tijd van de Reformatie, neemt Luther's Kleine Catechismus, nog steeds in Lutherse Kerken in gebruik, een voorname plaats in. Veel minder bekend is zijn Grote Catechismus, die niet in de vorm van vragen en antwoorden is opgesteld, maar uit een aantal preken bestaat, handelend over de Tien Geboden, de Apostolische Geloofsbelijdenis, het Onze Vader, de Doop, het Avondmaal en de Biecht.

Het was een goede gedachte van de Ned. Lutherse hoogleraar Boendermaker om deze prekenbundel in het Nederlands te vertalen, en van de uitgever Kok om dit Luthers belijdenisgeschrift uit te geven in de Boeketreeks en voor weinig geld voor het publiek beschikbaar te stellen.

Als altijd treft ook in dit boek van Luther zijn krachtige, concrete, op-de-man-af-gerichte stijl. Hoewel de polemiek met Rome telkens om de hoek komt, neemt ze toch niet een dominerende plaats in. Dit boek is kennelijk gericht geweest op de opvoeding van het Duitse volk, waarmee Luther zich één wist in merg en been, en het moet voor dat volk gedurende eeuwen tot een rijke zegen zijn geweest. Uit den aard der zaak komen in dit boek hier en daar sommige puur-Lutherse denkbeelden naar voren, wat ons niet verhindert dit boek hartelijk ter lezing aan te bevelen. Een enkele zinstorende drukfout vonden we op blz. 13 ('Gij zult geen andere geboden voor mijn aangezicht hebben') en op bl. 14 ('Ik geloof de gemeente der heiligen').

L. Praamsma.

GEDENKTEKEN IN SACHSENHAUSEN

Op het terrein van het voormalige concentratiekamp Sachsenhausen bij Oranienburg is een eenvoudig gedenkteken geplaatst ter nagedachtenis aan de honderdduizenden slachtoffers van de nazi's, die sinds 1936 hier gevangen hebben gezeten.

De beeldengroep symboliseert de bevrijding en is vervaardigd door Rene Graetz. Op de sokkel staan de namen van de landen waar de slachtoffers vandaan kwamen.

INGEZONDEN

VRIJHEID "BEPAALD"

De verbetenheid die "neutrale" unions aan de dag leggen om werknemers te dwingen hun organisaties te steunen is verbijsterend. Het bewijst dat deze vakbonden dictatoriaal zijn en aan hun leden slechts één weg open laten, namelijk het blindelings volgen der leiders. Als deze "neutrale" unions zoveel goed doen en niet anders dan het belang der arbeiders op het oog hebben, waarom moeten werknemers dan gedwongen worden, op straffe van ontslag uit hun werkkring, lid te worden of financiële bijdragen te betalen? De werkers worden blijkbaar gezien als een kudde die uitsluitend geïnteresseerd is in materieel voordeel. Uitzonderingen worden niet getolereerd. De afgod van het materialisme duldt geen concurrentie. Dat de aarde met al wat zich beweegt en leeft het maaksel is van God en dat de mens in de eerste plaats geroepen is om zijn Schepper te dienen is iets dat misschien geldt binnen de muren van een kerkgebouw of een woning, maar niet daarbuiten.

Helaas gaan vele werkgevers, en zelfs overheidsinstanties, er mede accoord dat hun personeel gedwongen wordt aan een bepaalde vakbond steun te verlenen. Duidelijk bleek dit in het geval van Mr. Van Manen, waarover we reeds eerder schreven. De Hr. Van Manen is werkzaam bij de Town of Weston, Ont., waar de Canadian Union of Public Employees verondersteld wordt de belangen van het personeel te behartigen. Toen vorig jaar een nieuwe arbeidsovereenkomst moest worden afgesloten werd op voorstel van de union een clausule opgenomen welke bepaalde dat alle werknemers een maandelijkse bijdrage moeten betalen aan de union. De Hr. Van Manen heeft hiertegen schriftelijk geprotesteerd zowel bij de union als bij de werkgever en zijn bezwaren uitvoerig geargumenteerd. De C.J.L. Foundation heeft het standpunt van de Hr. Van Manen ondersteund en toegelicht op een publieke vergadering van de Council van de Town of Weston. Ook een schriftelijke uiteenzetting werd door de C.J.L. Foundation bij de Council ingediend doch het mocht niet baten. De Town of Weston tekende de overeenkomst met C.U.P.E. en begon in september 1964 "union dues" van Mr. Van Manen's loon in te houden zonder daartoe gemachtigd te zijn door de betrokkene.

Op 25 september 1964 vond een vergadering plaats waar vertegenwoordigers van de Town of Weston, functionarissen van de union, Mr. Van Manen, Mr. Vandezande van de C.J.L. Foundation en Mr. B. A. Kelsey, onze advokaat, de zaak uitgebreid bespraken. Allen waren het er tenslotte over eens dat Mr. Van Manen zou worden toegestaan een maandelijks bedrag, evenveel als de "union dues", te betalen aan een liefdadige instelling. Hoewel ook de vertegenwoordigers van de union hiermede accoord gingen werd deze oplossing verworpen door de betreffende local van de Canadian Union of Public Employees.

In de daarop volgende maanden is al het mogelijke gedaan om de bezwaren van de Hr. Van Manen voor een arbitrage commissie te brengen overeenkomstig de richtlijnen die voor zulk een procedure zijn vastgelegd in de Labour Act en de arbeidsovereenkomst. De union zowel als de Town Council weigerde echter medewerking te verlenen en geen andere uitweg bleef open dan de zaak voor te leggen aan het Supreme Court van Ontario. Op vrijdag 23 april j.l. is dit geschied door middel van een z.g. "writ" waarin o.m. aan het gerechtshof ter beoordeling werd voorgelegd dat zowel de Weston Town Council als de union de collectieve arbeidsovereenkomst hebben geschonden en in gebreke zijn gebleven hun verplichtingen jegens Mr. Van Manen na te komen.

De vastberadenheid waarmede Mr. Van Manen wordt belemmerd in zijn vrijheid om na te laten wat hij naar zijn heilige overtuiging niet mag doen is een beangstigend teken. Het is duidelijk dat men voor bepaling der vrijheid normen aanlegt ontsproten aan humanistisch denken waarin de mens, en de mens alleen, in het middelpunt staat. Waarlijke vrijheid wordt bepaald door de normen die God ons geeft in Zijn Woord.

HELPT ONS IN DE STRIJD VOOR DIE VRIJHEID.

C. J. L. Foundation
(The Committee for for Justice and Liberty),
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

VOOR AL UW REIZEN
W. VanderBeek
623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings
Harry Wierenga
Certified Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Agio Sigaren
Zijn beter

Agio Fixe	$1.30	per	10
Agio Garant	1.55	„	10
Agio Gouden Oogst	2.25	„	10
Agio Grand Prix	2.50	„	10
Agio Petitos	1.90	„	20
Super Sinoritas	2.10	„	20

P. J. SCHOLTENS IMPORTS
P.O. Box 507
Waterdown, Ont.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar
BRAMPTON,
de stad van de toekomst!
Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . .
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen of huren.
Schrijf: F. HARKEMA, Vertegenwoordiger,
voor H. S. Hare Ltd., Realtor
134 Queen Street East, Brampton, Ontario.

For Graduation:
A meaningful gift . . . . A BIBLE
KING JAMES VERSION
7"x4½" No. 646Z "World" (with zipper) .... $4.25 — Same in white $4.25
7½"x5" No. 230 (black) $4.25
8"x5½" No. 8531 — A very attractive Award Bible, good binding (in white, black and Red) $2.25
REVISED STANDARD VERSION
8"x5½" No. 2823 — in white, black and red. Presentation page, Maps, 32 pages of Bible Helps, 64 page Illustrated Bible Dictionary. Very attractive $2.75
WE ALLOW FOR SCHOOLS AND CHURCHES 10%
Order your Books and Bibles in Canada from your Canadian Bookseller
YOUR ADDRESS
Speelman's Bookhouse
10 GOLFDOWN DRIVE — REXDALE, ONT. — 741-6563

DOUWE EGBERTS
Coopvaert

Zachte geurige pijptabak

D·E
ANNO 1753
P58

Mannenpraat

•

DE FRONTLIJN

Met interesse lees ik de artikelen in Calvinist-Contact en natuurlijk ook Uw artikel "Verlegging van de frontlijn".

U schreef onder meer: "Het moeilijke is echter waar de onzekerheid omtrent de Bijbel op houdt, enz." Nu begrijp ik heel goed waar U mee zit en 't doet pijn om zo iets te lezen in een blad als Calvinst-Contact, en ik ben er zeker van dat wanneer Calvijn vroeger zo iets had gelezen, hij met de pen zeer zeker van zich zou laten horen.

Ik stem volkomen met U in wanneer U schrijft "dat Satan dit wapen neemt om de Kerk te ondermijnen", doch wee hun die hij daar toe gebruikt om dit te bereiken.

Ik heb met genot het artikel van Ds. Arnold A. Dallimore 'een Baptist dominee' gelezen. Het was als of Ds. H. de Cock 'na zijn bekering' hier aan het woord was. Hij beweerde dat het ongeloof geen recht had in de kerk, de kerk moet het liberalisme uitbannen en terug keren tot het woord Gods, en, sprak de Cock verder: "Getuigenis alleen is niet genoeg. Hervorming is nodig", en hij schreef de brochure, die als een inslaande bliksem heel de kerk in opschudding bracht: "Verdediging van de ware Gereformeerde leer en van de ware Gereformeerden, bestreden en tentoongesteld door twee zogenaamde Gereformeerde leraars, of de Schaapskooi van Christus aangetast door twee wolven en verdedigd door H. de Cock, gereformeerd leeraar te Ulrum".

Verder vraagt U in Uw artikel "hoe moeten wij er nu mee aan als wij deze dingen tegenkomen op de Mannen Vereniging.

Ik zou U willen antwoorden, gelijk onze vaderen het noemden: "Tot de Wet en de Getuigenis", onderzoek de Schriften voor Uzelf en ook vooral de belijdenisschriften. De Bijbel is voor mij het onfeilbaar woord van God van het begin tot het einde en geen dominee of professor kan mij dat ontnemen.

Ik las enige jaren geleden in een blad het volgende: "Een student van Calvin College bezocht een dominee die geschreven had dat de leer der Evolution werd geleerd in Calvin College. De student beweerde het tegendeel doch stemde wel toe, dat er lange perioden van millioenen, ja zelfs van biljoenen jaren, inplaats van zoals God's woord ons zegt dagen van vier en twintig uren werd geleerd.

Dit is natuurlijk niets anders dan de evolutieleer, hiermede is de inspiratie van Genesis 1—3 ontkend en zodra dat is gedaan volgt al het andere waar U over schrijft "als wij één steen loswrikken de volgende als vanzelf wat los begint te raken en wanneer dit kan worden gedaan zonder enige oppositie van de leden der kerk gaat men al verder de moderne richting uit.

Moge onze getrouwe Verbondsgod ons bewaren bij Zijn onfeilbaar Woord, en mogen wij onze roeping verstaan als gewone leden der kerk, maar toch als profeten, priesters en koningen te strijden tegen alles wat ingaat tegen de onfeilbaarheid van Gods Woord, zodat we met ere de naam Calvinist mogen dragen.

Hopende dat U dit wilt plaatsen,

S. Reitsma,
1206 Logan St. S.E.,
Grand Rapids, Mich.

Penetraties van de Frontlijn

Om aan broeder Schinkel's beeldspraak trouw te blijven, zal ik het volgende op dezelfde wijze behandelen.

Er is inderdaad een verlegging van de frontlijn, en niet enkel dat, maar verschillende penetraties hebben ook plaats gehad.

Vóór de reformatie was de frontlijn, die de kerk aanbood aan de wereld, hecht en recht.

De Reformatie echter, splitste de macht die deze frontlijn onderhield, in tweeen.

Protestants en Rooms.

Toch vochten ze zij aan zij tegen de wereldse machten van zonde en verderf, ondanks de vele verschillen die er tussen de twee waren. Zodat de frontlijn, alhoewel gesplitst, toch bestond.

Toen verdere splitsingen plaats vonden, werd de frontlijn verder verdeeld. Maar toch kon men de gezamelijke machten nog zien als een frontlijn tegen kwaad en zonde.

Eén van de eerste penetraties tegen deze frontlijn kwam van de Baptisten, door het afwijzen van de kinderdoop, ook de Jehova Getuigen in hun afwijzing van de Drie-enigheid, en de kinderdoop, waren enkele van de bekendste penetraties.

Vele penetraties hebben plaatsgevonden, o.a. door bekende theologen, Barth bijvoorbeeld.

De laatste, en misschien wel de zwaarste, vond plaats in de United Church, die vele Bijbelverhalen naar de sprookjeswereld verwezen.

We lopen het gevaar door deze penetraties omsingeld te worden.

Juist na de Franse Revolutie, de "Rede van het Verstand" viert weer hoogtij.

Of we willen of niet, een ieder die genoeg verstand heeft om voor zichzelf te denken, wordt er in betrokken.

Dit voor zichzelf denken heeft vooral de roomse kerk bestreden, gelovigen mochten nauwelijks of niet de Bijbel lezen.

De taal der kerk was Latijn, maar ook hier heeft een penetratie plaatsgevonden.

Kortgeleden werd de eerste mis in het Engels opgevoerd, en ieder kan nu horen wat een dwaling het is.

De roomse kerk liep het gevaar omsingeld te worden, en trok wat terug.

De United Church trok heel wat verder terug, er is niet veel terug te trekken overgebleven . . . .

Onze kerk echter vecht nog steeds vooraan, ook al vallen velen terug.

Verschillende gesprekken die ik had met diverse mensen uit onze kerk, plus de problemen gesteld in de ingezonden stukken in de Christelijke pers, hebben mij overtuigd dat ook onze kerk niet aan het gevaar van omsingeling zal ontkomen.

Het is echter een vraag, hoever trekken wij terug?

Trekken we ons zo ver terug dat we toegeven dat verschillende verhalen in de Bijbel meer als beeldspraak dan als feit aangenomen moeten worden? Om met broeder Schinkel te blijven als hij beschrijft het offer van Abraham, dit was door God bedoeld om zijn geloof te beproeven. God is alwetend, en kent onze harten beter dan wij zelf. God wist bij voorbaat al wat Abraham doen zou, zo waarom dit nogal wreed en zinloos offer?

Het maakt niet de minste indruk op mij, hoeveel titels een persoon voor of achter zijn naam heeft.

Er is niemand die hier een antwoord op heeft, ook al gebruikt men nog zoveel theologisch jargon.

U zult allemaal wel eens een artikel gelezen hebben van een heel geleerd man, bestaande uit honderden woorden die erg weinig zeggen. Voordat U het begon te lezen dacht U een aardige kijk op de zaak te hebben, maar duizend woorden later was U meer 'confused' dan ooit.

We worden begraven onder allerlei theologische uitdrukkingen, opvattingen, beschouwingen; wat moeten de eerste Christenen toch een arm geloofsleven en beleven gehad hebben zonder al deze knappe beschouwingen door nog knappere geleerden.

Al deze beschouwingen en beweringen en opvattingen en wat dies meer zij, (en veel mensen vergeten dit) moeten toch hun oorsprong in Gods Woord vinden.

Ik heb mij zelfs vaak af gevraagd, hoe het mogelijk was dat zo'n ingewikkeld kerkelijk systeem met al die theologische uitdrukkingen haarkloverijen, en gezichtspunten, enz. af te leiden zijn van het eenvoudige evangelie dat onze Zaligmaker Jezus Christus predikte.

Men moet tegenwoordig 'gestudeerd' hebben om iets te kunnen lezen op het gebied van het geloof.

Nog een ander ding, vele mensen denken dat als een professor zegt dat het zo is, dan is het voor hen waar; want, zo zeggen ze, hij is zoveel geleerder dan ik.

God zegt echter: "Wat Ik voor de wijzen verborgen heb gehouden heb ik aan de kinderkens geopenbaard".

J.J. Oosterdag,
Downsview, Ont.

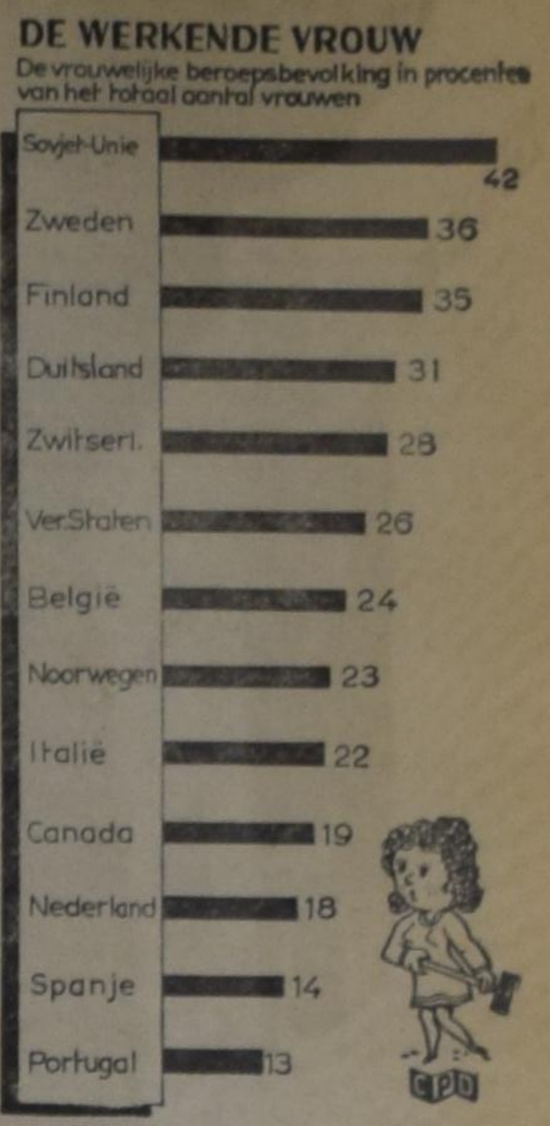

IN RUSLAND WERKEN DE MEESTE VROUWEN

Het aandeel van de werkende vrouwen in % van de totale vrouwelijke bevolking in een land geeft enorme verschillen te zien. Voor de landen in onze grafiek verschillen de percentages van 13 tot 42%. In Portugal werken — in verhouding — de minste vrouwen en in Rusland de meeste.

De grote verschillen worden door tal van faktoren veroorzaakt. Het aantal kinderen en bejaarden speelt een grote rol, de gewoonte en de welvaart, het aantal fabrieken, etc., zijn allemaal punten die van groot belang zijn om het land te vinden dat de meeste werkende vrouwen telt, en dat land blijkt Rusland te zijn.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Buying or Selling Real Estate?
CALL
JOHN VANDERVINNE
Member Toronto Real Estate Board
Repr. GEORGE GETHING
REAL ESTATE
REXDALE, ONTARIO
241-9171

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by
J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS
223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

COMMUNISTISCHE LECTUUR OVERVLOEDIG

De politieke toestand in Kenya (Afrika) ziet er niet zo goed uit. De communisten, zowel de Russische als de Chinese, zijn zeer actief in hun pogingen om Kenya een van hun satellieten te maken. Tijdschriften, die in communistisch China worden gedrukt, en er uitzien als het bekend Amerikaanse tijdschrift *Life*, zijn aan de kiosken verkrijgbaar voor vijftig Kenya centen (in Canadees geld ongeveer tien cent).

De artikelen in deze tijdschriften bestaan uit de gebruikelijke communistische propaganda, en vertellen slechte dingen van het Amerikaanse imperialisme, de slechte behandeling van de Amerikaanse neger in Amerika, en de heerlijke toestanden in communistisch China.

Ook hier blijkt opnieuw welk een machtig wapen de "printed page" is en tevens hoe kundig de communisten hiervan gebruik maken.

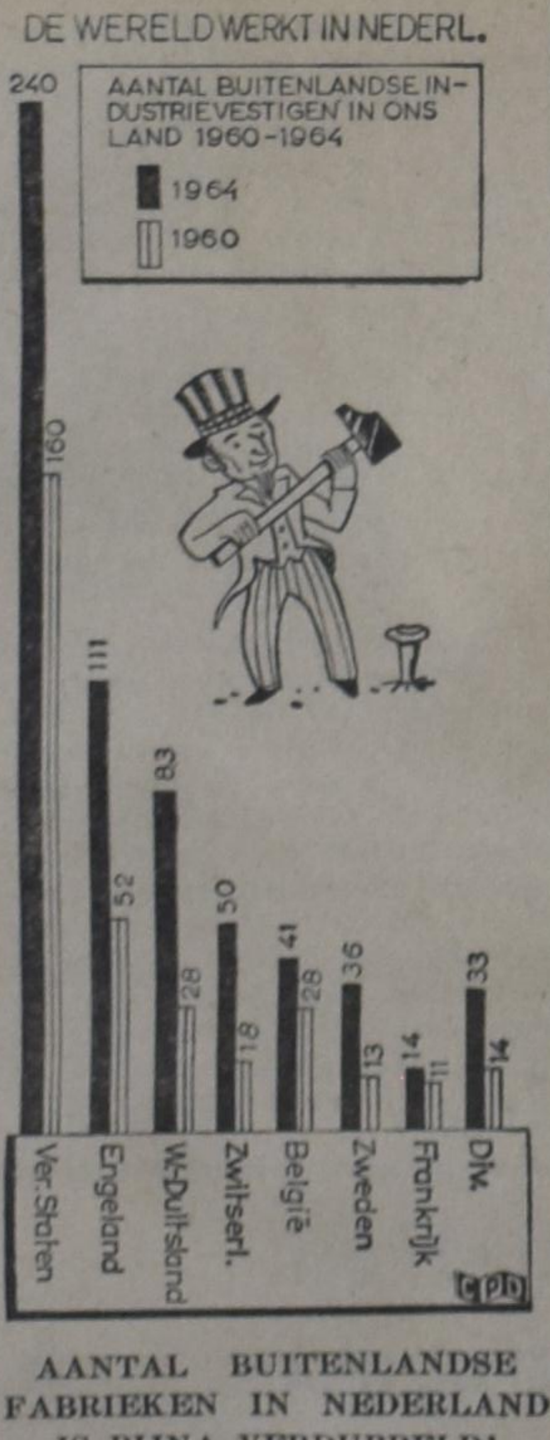

AANTAL BUITENLANDSE FABRIEKEN IN NEDERLAND IS BIJNA VERDUBBELD!

De sociale rust in Nederland, de invloed van de E.E.G. en de goedkope arbeidskracht maken Nederland voor het buitenland aantrekkelijk om er bedrijven te vestigen. In onze grafiek geven wij het aantal buitenlandse vestigingen weer in medio 1960 en medio 1964. Het totaal aantal buitenlandse vestigingen in Nederland is in deze periode bijna verdubbeld en 1964 gaf ruim 600 buitenlandse vestigingen te zien. Was in 1960 ongeveer de helft van de buitenlandse vestigingen Amerikaans, dit aandeel is gedaald en bedraagt thans ruim 39% (totaal 240 vestigingen). De Duitse bedrijven hebben een dusdanig aantal "voetstappen" in ons land gezet dat zij thans bijna 14% (83 vestigingen), van de buitenlandse vestigingen tellen tegen bijna 9% in 1960.

19 JAAR OUD?

Zodra U 19 jaar oud bent geworden, valt U niet langer onder de Hospital Insurance van Uw ouders. Om toch verzekerd te blijven, moet U binnen 30 dagen zelf voor Uw verzekering zorgen. Aanmeldingsformulieren zijn te krijgen bij de banken, ziekenhuizen of direct van de Commission.

PAS GETROUWD?

Vanaf die dag moet de "gezins-premie" voor de Hospital Insurance worden voldaan teneinde beide echtgenoten verzekerd te doen zijn. Stel onmiddelijk de "groep" waaronder U valt van Uw huwelijk in kennis of, als U Uw premies "direct" betaalt, de Commission.

NIEUWE BAAN?

Ten einde verzekerd te blijven, dient U de instructies op te volgen, afgedrukt op het "Hospital Insurance Certificate of Payment", formulier 104, dat Uw huidige werkgever verplicht is U te geven bij Uw vertrek.

Your
ONTARIO HOSPITAL INSURANCE
Plan

Ontario Hospital Services Commission
Toronto 7, Ontario

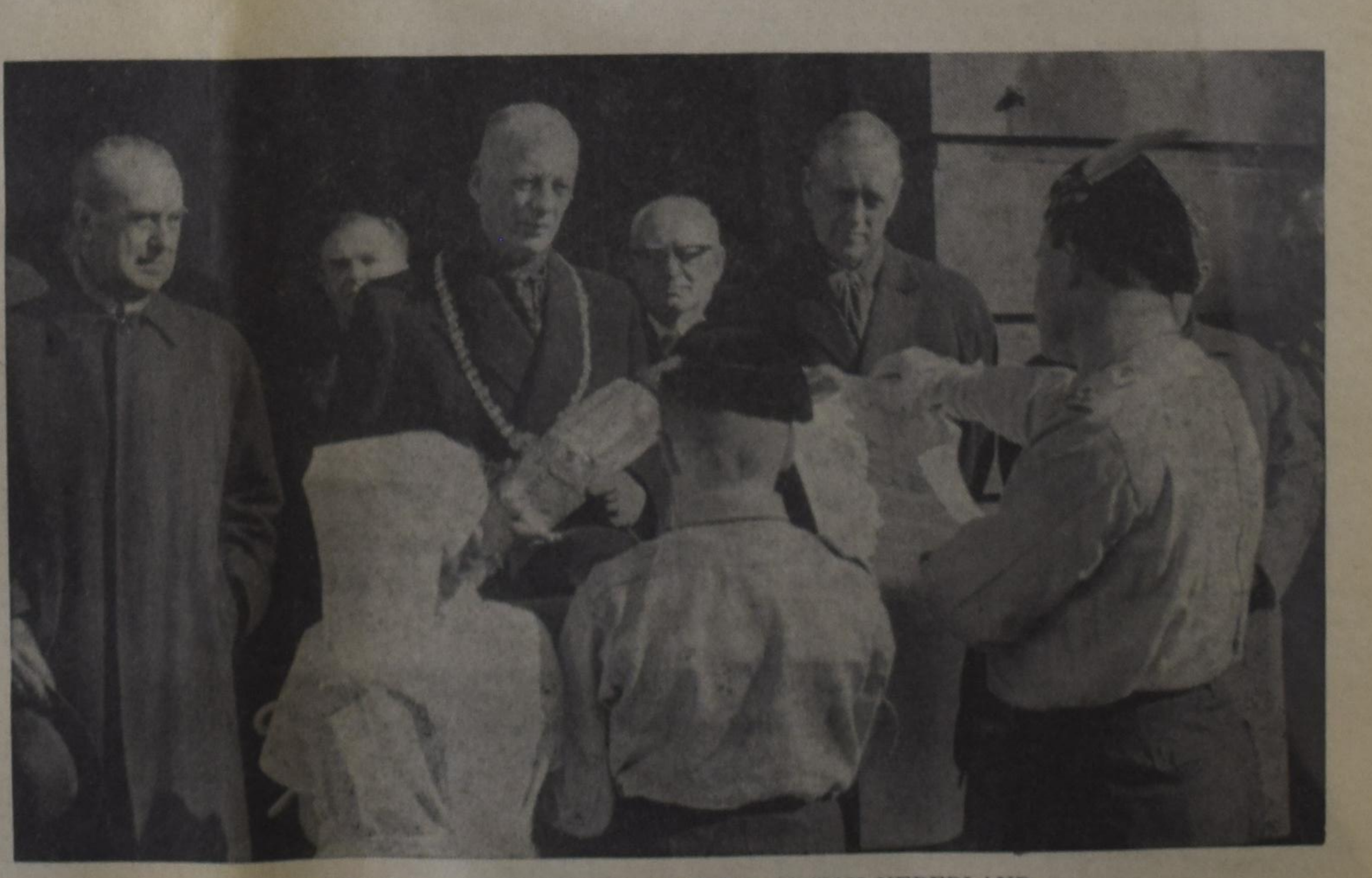

TWINTIG JAAR GELEDEN: BEVRIJDING VAN NEDERLAND

Ter herinnering aan de uitreiking van Zweeds wittebrood, 20 jaar geleden, heeft de burgemeester van Utrecht, Jhr. Mr. C. J. A. de Ranitz, een wittebrood overhandigd aan de Secretaris-Generaal van het Zweedse Rode Kruis, Olaf Stroh (rechts). De plechtigheid die plaats vond op de stoep van het Utrechtse stadhuis, stond in het teken van de Zweedse en Nederlandse Rode Kruis verenigingen. Foto: Links de Zweedse ambassadeur in ons land, Brynolf Eng, in het midden de Utrechtse burgemeester, rechts de Zweedse Rode Kruis functionaris Olaf Stroh.

DE ZEE IS ZO WIJD

Dear God be good to me,
The sea is so wide
And my boat is so small.

Het bovenstaande gedicht van een Bretonse visser stond in keurig gecalligrafeerde letters gedrukt op het bulletin van zondag 4 april j.l. van de Christian Reformed Church te Montreal.

Die zondag betekende een klein begin van een gigantische taak. Hij luidde tevens de opening in van een nieuw en uniek evangelisatiewerk van de Christian Reformed Church. Het is een werk met ongekende mogelijkheden en van wereldwijde samenstelling. Geografische grenzen zijn er niet en het heeft geen betrekking op een groep mensen in een stad of in een streek. Men heeft hier te maken met wel duizend kleine groepjes, zo van twaalf tot honderd mensen, die hun eigen gesloten gemeenschap op hun eigen privé gebied vormen. Deze mensen wonen op drijvende eilanden, zonder kerken, langs Amerika's "vierde kustlijn".

Het zijn de zeelui, die de St. Lawrence Seaway op en neer varen en op de Grote Meren dobberen, beginnende bij Halifax, Nova Scotia in Canada, tot zover als Chicago, Illinois in de U.S.A.

De synode van 1962 van de Christian Reformed Church was zich reeds bewust van haar taak ten opzichte van deze mensen. De Board of Home Missions werd opgedragen om een predikant voor dit werk te benoemen. Kerken aan of dichtbij de Seaway werden geraadpleegd en men wilde trachten iemand voor drie maanden de Seaway te doen bereizen.

Men vond Ds. J. Wristers bereid dit laatste te doen. Ds. Wristers is met dit werk volledig op de hoogte. Gedurende twintig jaar is hij predikant voor de zeevarenden in opdracht van de Gereformeerde Kerken in Nederland.

Intussen had classis Eastern Ontario van de Chr. Ref. Church echter besloten een predikant te beroepen, wiens taak het zou zijn zich het lot van deze zeelieden in Montreal en langs de Seaway aan te trekken. De General Home Missions Board ondersteunde deze pogingen met een subsidie van $2000 voor 1965 en met een aanbeveling voor een subsidie van $4000 voor 1966.

Aan het rapport, dat Ds. Wristers uitbracht, ontlenen wij het volgende:

"With Classis Eastern Ontario calling a minister for Montreal port, an important and strategic post is filled. No minister or layman is going to the crews where they live and work. From 1000 to 2000 deep-sea-ships are doing Montreal. A well-equipped seamen's institute of another denomination is available for use of chapel, etc. When winter comes and locks and waterways are locked, there is time for a second important work, without which our work is almost doomed: to solicit the prayer and living interest of the churches in whose name he does the work of preaching and counselling. The Great Lakes and their ports are winning in importance year by year. A minister called in one of the busiest and most important ports of Canada's South and the States' North Coast can help the churches along this coast to function as real bronchi do in lungs."

Rev. Hans Uittenbosch zal dan nu de eerste predikant zijn, die in opdracht van classis Eastern Ontario dit werk ter hand zal nemen. In een indrukwekkende dienst werd hij op 4 april j.l. in Montreal tot dit werk ingeleid door Montreal's pastor, Rev. N. B. Knoppers.

Rev. Knoppers, die als thema voor zijn predikatie had gekozen "Brood op het water" (Pred. 11:1), memoreerde, dat een lang gekoesterde wens nu in vervulling is gegaan. Onze Nederlandse afkomst, aldus Rev. Knoppers, verklaart waarschijnlijk onze belangstelling voor de zeeman. Reeds eeuwenlang heeft graan een voorname plaats onder de scheepsladingen ingenomen. Maar hier gaat het om het "brood des levens". Onder God's zegen heeft de opening van de Seaway tevens de deur geopend voor het evangelie, dat nu gebracht wordt naar verafgelegen plaatsen in de wereld, merkte Rev. Knoppers onder meer op.

Aan de bevestiging werd tevens deel genomen door Rev. G. Ringnalda, predikant bij de Chr. Ref. Church van Belleville, Ont., en voorzitter van de classicale Home Missions Committee. Rev. Ringnalda wees er op, dat Rev. Jittenbosch niet alleen verantwoordelijk is tegenover de 27 kerken in de classis, maar bovenal tegenover de Here, die de zee scheidde en Zijn volk doorliet op het droge.

De hulpprediker van Montreal, de heer J. Van Veen, leidde de gemeente in een gebed tot God voor Zijn zegen op dit nieuwe evangelisatie.

Het is slechts één man en een paar helpers. De boot is klein en de zee is zo wijd. En de leden van de bemanningen zijn zo talrijk.

Maar de belofte is gewis "... uw hart zal zich ontroerd verruimen, want tot u zal de rijkdom van de zee zich wenden, het vermogen der volken zal tot u komen." (Jesaja 60:5).

Rev. G. Ringnalda.

DE NIEUWE CANADESE PREDIKANT VOOR DE ZEEVARENDEN

Op 4 april j.l. vond in de Chr. Ref. Church van Montreal, Que., de bevestiging plaats van Rev. T. Wittenbosch als "minister of evangelism of classis Eastern Ontario", wiens voornaamste taak zal zijn de geestelijke verzorging van zeevarenden in de haven van Montreal en langs de St. Lawrence Seaway.

De foto toont van links naar rechts: Dr. J. C. Kruisheer, consul-generaal van Nederland, Mevrouw Kruisheer, Rev. N. B. Knoppers van Montreal, Rev. H. Wittenbosch, Rev. G. Ringnalda namens de classis, J. van Veen, R. J. Ligtermoet, Havenmeester van Montreal.

Ons werd tevens medegedeeld, dat zowel de naam als het adres van Rev. Wittenbosch veranderd zijn. Deze luiden thans: Rev. Hans Uittenbosch, 102 Aurora Ave., Pointe Claire, P.Q.

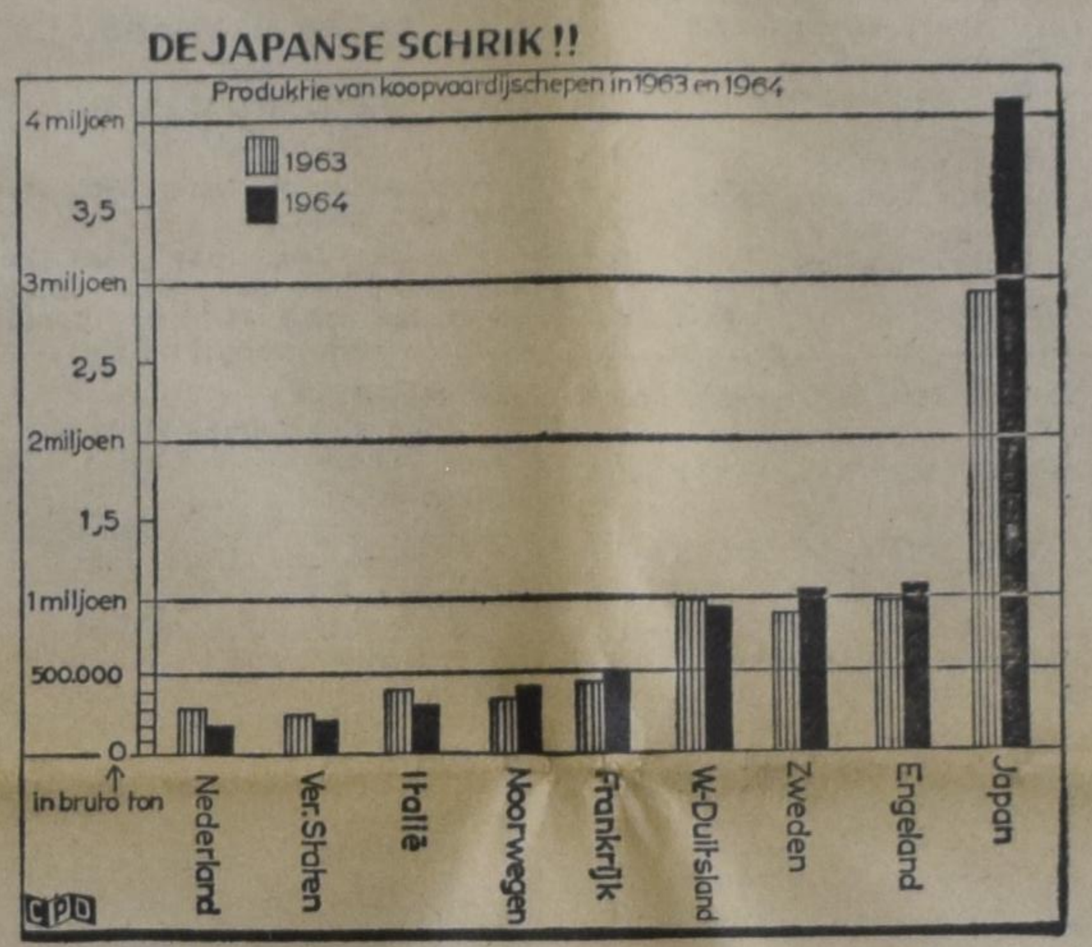

DE BEVOLKING VAN OOST-DUITSLAND NEEMT AF

Volgens de op 31 december 1964 gehouden volkstelling heeft het bevolkings-aantal in Oost-Duitsland een dieptepunt bereikt. Tegenover 1963 is in het afgelopen jaar het inwoneraantal met 170.000 personen teruggelopen. Het bedraagt nu 17.011.931.

Dit gebied telde in 1947, dus voor de stichting van de z.g. Duitse Democratische Republiek 19.102.000 inwoners. In de daarop volgende jaren is dit aantal voortdurend geslonken. Het bedroeg aan het einde van het jaar 1961, het jaar waarin de muur gebouwd werd, 17.079.000 en bereikte daarmee het toenmaals laagste aantal inwoners sinds het bestaan van het regiem. In 1962 steeg de bevolking tot 17.136.000 en in 1963 tot 17.181.000. In 1964 trad opnieuw een daling in waardoor het dieptepunt van 1961 werd overschreden.

JAPAN

VOORAAN IN SCHEEPSBOUW

De wereldscheepsbouw van koopvaardijschepen bedroeg in 1964 10,3 miljoen bruto ton, (excl. de communist landen). Dat is ruim 1,7 miljoen ton meer dan in 1963. Vergeleken met 1963 daalde de scheepsbouw in Nederland, Ver. Staten, Italie en West-Duitsland. De scheepsbouw in Japan gaat steeds beter. Thans kent de wereld het ongehoorde feit dat van iedere 100 schepen die er op de wereld worden gebouwd er 40 afkomstig zijn van Japanse werven.

Zelfs belangrijke scheepsbouwlanden in Europa plaatsen thans orders bij de Japanners. Onlangs nog zijn er in Tokio 5 snelle Nederlandse vrachtschepen besteld. Daarvoor had de Hitachi Co. reeds orders ontvangen voor de bouw van 3 Nederlandse schepen.

Deze ongebruikelijke orders versterken de depressie in de scheepsbouw van West-Europa. De Europese scheepswerven hebben reeds pogingen gedaan om een internationaal kartel te vormen om de Japanese opmars in de scheepsbouw tot staan te brengen.

Inmiddels hebben de Japanese werven reeds een aantal orders gekregen voor de bouw van reuzentankers tot 160.000 ton. Deze reuzen zijn bestemd voor Engelse, Amerikaanse, Nederlandse en Noorse maatschappijen. Noorwegen heeft het oog op totaal 4 van deze reuzen-tankers. Deze tankschepen zullen het record breken van de thans grootste tanker ter wereld, want de "Nissho Maru" is "slechts" 132.000 ton.

Onverwacht bezoek!

En ze worden verwelkomd met thee en een speculaasje. Want moeder zorgt er wel voor, dat die in huis zijn. VOORTMAN's maakt van die gezellige koekjes! Iedereen is er dol op. Je ziet en proeft dat die met zorg gebakken worden. Zet U ze óók eens op Uw boodschappenlijstje.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Bewaar Uw speculaasjes in een goed afgesloten trommeltje; ze blijven dan langer goed.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(17)

Binnen is gerucht. Voetstappen op het terrasje. Grint dat knistert.

"Nou mam!" schalt Ads stem door de stilte. "U mag toch wel blij zijn dat we heel die kippen- en konijnenrommel niet hier hebben gehaald."

"Ja..."

"De tuin zou er helemaal door bedorven zijn, mam. Oom Ted, wat vind u?"

"Ja, ik geloof wel dat je gelijk hebt."

Emi ziet op, slaat dan meteen verward haar blik weer neer. Zo, precies zo, had Merel daar kunnen staan. Zo even naar haar kijkend, voordat hij naar haar toe zou komen voor een kus.

Ontdaan bukt ze zich over de bloemen. En ik zou me geven, weet ze. Ik zou me willen geven... O, Merel!

"Ad, kijk eens hier!" Ze schrikt van haar eigen stem. Klinkt die nu werkelijk zo vreemd, of lijkt het maar zo? "Kijk eens, is dit onkruid, Ad? Al die kleine priegelplantjes. Ik kan het niet zien, hoor. 'k Geloof dat dit er wel uit moet!"

Ze steekt de schoffel in de grond vlak bij de tere groene blaadjes, die zich als het ware door de harde aardkorst hebben heengedrongen. Hoort meteen bij de vlugge stap van Ad, Teds wat zwaardere stap. Maar Ad rukt haar de schoffel al uit de hand.

"Mam, hou op! Mam!"

Achter haar klinkt Teds lach. "Heb je het fout gedaan Emi? Heb je het echte niet van het onechte kunnen onderscheiden? Het is ook vaak moeilijk, 't lijkt allemaal zo op elkaar."

Even prikkelt het Emi. Bedoelt hij nu werkelijk dit alleen ermee, of ook nog iets anders? Een les voor mij persoonlijk, probeert ze de schoen te passen.

"Nu, kun jij 't dan zien? Jij bent zo'n deskundige in alles."

"In alles... in alles. Al die bloemsoorten hier, nee, 'k geloof niet dat ik daar nu zoveel verstand van heb. Laat eens kijken. Weet je, als die zoon van jou er niet bij was durfde ik me er wel aan te wagen, maar die corrigeert me natuurlijk meteen als 't fout is."

"Nu... dit!" Emi wijst met de schoffel een willekeurig plantje aan.

Ted bukt zich naast haar. Ze ruikt de geur van z'n zeep. Iets prikkelends.

"Is 't... een anemoontje?"

Ad juicht. "Ziet u nu wel dat u 't weet? U hield u maar zo. U deed net alsof. Dat had ik heus wel door."

Maar Emi weet zich geen raad. "O gunst Ad, een anemoon. O heden..." De schrik slaat haar om 't hart. "Dan mag je wel eens daar bij die bladeren gaan kijken. Ik heb er vast al meer weggedaan. 'k Dacht echt dat het onkruid was."

"Láát u het dan ook!" Ad stampvoet van kwaadheid. "U moet ook niet schoffelen. U hebt er geen verstand van. Stel je voor, de mooiste plantjes zou u er uithalen. Gaat u maar grint harken mam, dat kan geen kwaad." Meteen is hij al bij het hoopje groen, dat Emi in haar ijver bijeen heeft gehakt.

"Nou mam... deze keer valt het nog mee... Dit is onkruid... en dat ook..."

Emi zucht en lacht bevrijd omdat het meeviel met de plantjes, maar ook omdat dit kleine tumult meteen de spanning om Ted in haar heeft verbroken. Ze kan haar zwager weer open aanzien. "Ik kan nog veel van m'n kinderen leren Ted. En zeker van zo een."

"Ja maar, doet u dat dan ook!" jammert Ad, de schrik nog niet te boven. 'Wat heb je anders aan een tuin!"

Emi streelt hem over z'n kuif. "'k Geloof dat het allemaal nog wel meevalt Ad." Maar deze keer trekt hij ongeduldig zijn hoofd opzij. "Die vrouwen ook," praat hij koppig de mannen uit de volkstuintjes na.

"O, maar bij ons werken veel vrouwen op het land en in de tuinen," zegt Ted. Emi valt hem bij. "En in ons land ook, hoor."

"Ja maar màms..." Ad bekijkt haar een sekonde van 't hoofd tot de voeten. 'Weet u, mams hoort eigenlijk in een mooie villa te wonen, waar ze alleen maar mevrouw hoeft te zijn en zijden japonnen te dragen. Wacht maar... als ik later rijk ben..."

"En dan zou ik nòg in m'n tuintje willen werken, Ad. Zo, lekker in een zonnejurk."

Ted houdt z'n hoofd iets schuin. "Nou, deze staat je overigens charmant genoeg."

Emi bloost. Het is de eerste keer dat Ted haar een compliment maakt. Nee... denkt ze en dan lacht ze hen allebei uit. "Mannen, maakt me niet ijdel." Ze neemt de hark weer op. "Nou Ad, dus ik alleen maar het grint?"

Nu neemt Ted haar de hark af. Een moment staan ze daar: beiden met de hand aan de steel. En dat ene moment ziet Ted haar diep in de ogen en in zijn ogen is een gloed... een gloed...

Bruusk draait hij zich om. "Emi, als je nu eens even rustig bij ons kunt komen zitten. We hebben samen een plan gemaakt."

"Ja mam en u mag beslist geen nee zeggen."

"Wat is er aan de hand?" Vragend kijkt ze naar de twee gezichten, die de verrassing nog verborgen houden.

Ad ziet gespannen naar oom Ted en knikt hem toe alsof hij zijn oom een zetje wil geven.

"Het zit zo..." begint Ted, "ik wou er van de week graag eens een hele dag met jullie op uit, zaterdag bijvoorbeeld; dan hebben de kinderen geen school. Ik moet dan naar Zeeland, een paar proefvelden bezoeken, misschien nog wat adressen langs... Wat denk je ervan?"

"Zo allemaal met elkaar," gaat Ted verder omdat Emi's antwoord nog uitblijft, "zouden we er een gezellige dag van kunnen maken."

Ad steigert. "U doet het, hè mam. U doet het!"

Emi aarzelt nog. Ze denkt terug aan de tweede paasdag. Het was prettig geweest bij tante Guus, maar zij had gehunkerd naar iets anders. Het rustige, bezadigde kon haar toen allerminst bevredigen, ze had gehunkerd naar iets bruisends, juist die dag, toen van ver weg vrolijke muziek klonk, zo maar een of andere fanfare; toen er vrolijke groepjes voorbijfietsten, zo maar een jongen en een meisje, en mensen in auto's langs de weg reden... — Ik was jaloers en opstandig, bekent Emi zich. Ik wilde ook nog leven. En nu dit... als troostprijs. Met allemaal. Niet Ted en ik samen. Nee, dat natuurlijk niet.

"U doet het, hè mam?"

"Als oom Ted maar goed weet wat hij begint. Zoveel spring-in-'t-veld's in je wagen! De kinderen zijn druk hoor en jij bent het zo rustig gewend."

Weer klinkt Ted haar aan en rustig klinkt zijn stem: "Vind je dan niet dat het hoog tijd wordt dat dit verandert?"

Emi haalt haar schouders op en praat er vlug overheen. "Je hebt nu eenmaal luxe paarden en werkpaarden. Enfin, zo'n enkele keer," praat ze maar in 't wild weg. "Als ze 't te bont maken kun je ze altijd nog op de trein zetten."

En nadrukkelijk voegt ze eraan toe: "Je moet er tenslotte zelf ook plezier in hebben. En een dag is lang."

Meteen heeft ze al spijt van haar woorden. Het klonk zo onaardig. Ze ziet dat het Ted pijn doet, maar hij gaat er niet verder op in.

"Ik had gedacht jullie naar Vlissingen te brengen en daar later weer op te halen."

Emi knikt. "Ja, dat lijkt me wel iets." Geen hele dag dus, flitst het door haar heen. Zo'n aanhang ook. Meteen denkt ze terug aan een week of wat geleden, toen Ted hen op een namiddag ook met z'n allen had meegenomen. De kelner in het restaurant waar ze toen aten, had hen kennelijk voor man en vrouw aangezien. Nog ziet ze de blikken van verstandhouding van de meisjes en hun lachen en giebelen later. Zou Ted daar ook aan hebben gedacht? Heeft hij ook gedacht: dit geen tweede keer? Nu is 't dus: een ritje naar Vlissingen... en jullie daar weer ophalen.

"We moeten het dan zo maar afspreken, Ted."

Ad maakt een luchtsprong, gaat dan van louter plezier op z'n hoofd staan. "Ik wist wel dat u geen nee zou zeggen. Ik wist het wel!" Vuurrood komt hij weer op z'n voeten terecht.

Om tegenover Ted haar koelheid weer een beetje goed te maken, zegt Emi met een knikje in zijn richting: "Het lokt me wel erg aan, een hele dag aan zee."

"Goed zo mam, goed zo!" Ads benen zwaaien alweer de lucht in.

'Hééé, wat doe jij gek!" Door de tuinpoort komt Luci. Ze is bij tante Guus op visite geweest en voor deze gelegenheid steken haar blote voeten in lichtblauwe flatjes. De zo begeerde hoge hakjes heeft Emi haar niet toegestaan. De wijde rok van haar zomerjurk golft over de stijf uitstaande petticoat. Door het nauw merkbare wiegen van haar smalle heupen komt de gele kant van het rokje er aan beide zijden telkens een tipje onderuit. Als Luci het zelf kon zien zou ze het zó precies goed vinden. Oom Ted heeft het rokje voor haar meegebracht uit Canada, een presentje van tante Micky, en Emi vraagt zich af of er wel iets zou bestaan, waar ze Luci een groter genoegen mee had kunnen doen.

Opeens beseft Emi dat, sinds Ted hier is, Luci nuffiger is geworden; ook wat nukkig misschien, minder argeloos en dat ze een tikje opzettelijk soms de aandacht weet te trekken. Zoals ze daar nu heel gracieus komt aanwiegen...

"Nou Ted, wat zeg je van m'n dochter?"

"Alsjeblieft, 't wordt al een echte jongedame, hoor."

Dat ik dat niet eerder heb gezien, peinst Emi. Luci begint het hoekige en kinderlijke al helemaal te verliezen. En nu ze daar als een paradepaardje aan komt stappen, constateert Emi dat ze wel vroeg volwassen zal zijn. Zo'n Evaatje!

Vertederd ziet ze naar Ted op, die z'n glimlach maar nauwelijks kan onderdrukken. Maar Ad, die het bijzondere in z'n zusje ook heeft gezien, reageert heel anders.

"Nuf!" roept hij en met een paar dolle sprongen slaat hij al haar waardigheid neer. Voor Luci erop bedacht is, sliert hij haar mee naar het gras, rolt met haar over de grond en maakt zich dan kopjeduikelend uit de voeten.

"Akeligerd!" huilt Luci. Snikkend krabbelt ze overeind en holt hem woedend achterna. Ad probeert vliegensvlug langs haar heen te scheren, maar als een furie stort ze zich op hem en timmert met haar kleine vuisten op z'n gezicht en schouders.

"Jongens!" Emi's stem klinkt boos en gebiedend, en als ze haar niet dadelijk gehoorzamen: "Is het uit?"

Luci's vuisten worden weer handen en met haar gezicht nog in een huilgrimas begint ze opnieuw: "Dat jong ook! Dat rotjong!"

"Nou Luci, een beetje minder kan 't ook wel, hè! Ik dacht zopas dat er een jongedame aankwam, maar... als ik je hoor lijk je wel een straatjongen."

"Dat jong ook," snikt Luci, met beide handen haar petticoat aftrekkend en weer wat opbollend.

"Moet je zien!" plaagt Ad.

"Toe jongen, houd jij nu ook op, je bent echt vervelend."

(Wordt vervolgd.)

DE OVERVAL Een gevangeniskraak slaagde volkomen. Een meesterwerk van de Friese verzetsbeweging.

FILMVERTONINGEN FRIESE VERZETSFILM "DE OVERVAL":

30 APRIL — GUELPH (kaarten verkrijgbaar aan de Dutch Toko en aan de zaal)
1 MEI — TORONTO
3 MEI — STRATHROY (Legion Hall)
5 MEI — Club Galaxy, OAKVILLE Speciale bevrijdingsherdenking met als hoofdschotel "De Overval"
7 MEI — HAMILTON, Delta Highschool
8 MEI — CLINTON, Chr. Ref. Church
10 MEI — KINGSTON, K.C.V.I. School Auditorium, Herdenkingsavond
11 MEI — TRENTON, Bata Auditorium. Kaarten aan de zaal, bij de Hollandse Winkel Talsma
12 MEI — WESTON, Chr. High School
14 MEI — ST. THOMAS, Elgin Memorial Auditorium
15 MEI — ACTON
17 en 18 MEI — ST. CATHARINES, Christian Reformed Church

HOLLAND FILM SERVICE, BRAMPTON, ONT. — TELEPHONE: (416) 451-2226 (Bus.) of (416) 451-4810 (Res.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and sincere gratitude to the Lord, we announce the birth of our fifth son

PETER THEODORE

A brother for
Eddy, Paul, Robby, Richard, and Helen.
Mr. and Mrs. Peter Scharringa
R.R. 1, Waterdown, Ont.

Verloofd:

WILHELMINA VAN ARRAGON
en
MICHAEL C. DE JONG

R.R. 4, Acton, Ont.
Box 712, Acton, Ont.
April 17th, 1965

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders, grootouders en overgrootouders

EVERT ENSING
en
BERENDINA ENSING-TIEMS

op zaterdag 1 mei a.s. hun 50-jarige echtvereniging te gedenken.

R.R. 2, Harriston, Ont.:
Wm. Scheeringa
Hilda Scheeringa-Ensing
Acton, Ont.:
H. Ensing
Linda Ensing-v. d. Polder
kleinkinderen en achterkleinkinderen
R.R. 2, Harriston, Ont.

Op D.V. 7 mei 1965 hopen wij dankbaar te gedenken dat God het 40-jarig huwelijk van onze lieve ouders en grootouders

J. DE GROOT
J. DE GROOT-BROEKEMA

zo rijk heeft gezegend.
Hun dankbare kinderen.

Edmonton, Alta.:
J. J. de Groot
E. de Groot-Meindersma
Chatham, Ont.:
C. A. de Groot
J. de Groot-Eldering
London, Ont.:
E. W. Verbeek-de Groot
C. Verbeek
Niagara Falls, Ont.:
J. A. Vanderveen-de Groot
Wm. Vanderveen
Niagara Falls, Ont.:
W. E. de Groot
Gr. de Groot-Diplock
en kleinkinderen.
1101 Roberts St., Niagara Falls, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij op 29 april 1965, de 35-jarige echtvereniging te herdenken van onze ouders

SIMEN FEDDEMA
en
SYKE FEDDEMA-BOERSMA

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren gaven.

Shirley en Albert
Joe en Sally
Piet en Tina
Jack en Grace
Bill en Sarah
Rienk en Tinie
John en Femmie
Grace
Ann
en 21 kleinkinderen.
Summerville Drive, Orono, Ont.

1930 1 mei 1965

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

PAUL RUSTENBURG
en
GRE RUSTENBURG-LENTERS

ter herdenken dat zij voor 35 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Ps. 128 onberijmd

Waterdown, Ont.:
Rita en Peter Scharringa
Burlington, Ont.:
Nellie en Albert Rintjema
Grimsby, Ont.:
Peter en Kitty Rustenburg
Vineland, Ont.:
Herman en Audrey Rustenburg
Grimsby, Ont.:
Harry en Ann Rustenburg
Brantford, Ont.:
Paula en Harry Bootsma
Winona, Ont.:
John en Lenny Rustenburg
Grand Rapids, Mich.:
Martin Rustenburg
en 18 kleinkinderen.
Group 1, Box 16, R.R. 2, Fruitland, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders

MARINUS VAN VEEN
en
AAGJE VAN VEEN-OUDSHOORN

op 2 mei a.s. hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

De Here zegene hen en behoede hen op hun verdere levensweg.

Hun dankbare kinderen:
Gerrit en Helen van Veen
Piet en Maaike van Veen
Alie en Cees Rietkerk
Clara en Cor van Merkestein
Martha en Kees de Boer
Agnes en Henk TenPas
en 15 kleinkinderen.
R.R. 2, Brussels, Ont.

For immediate employment
A JOURNEYMAN PLASTERER
Wages from $2.60 per hour. Call: Winter and Son, 45 Second Ave., Brantford, Ont. - Phone 753-5280 or 752-8224.

Direct gevraagd
FLINKE HULP
voor gezin met 4 kinderen, (leeftijd 1-9 jaar) waarvan moeder tijdelijk buitenshuis verpleegd wordt. Brieven aan Mr. J. Oudijk, 504 Colborne St. W., Whitby, Ont. Phone 668-4259.

D.V. 2 mei 1965 hopen wij met onze geliefde ouders

RITSKE HOOGSTRA
en
ELSIENA HOOGSTRA-MEKKES

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dt de Here hen nog lang voor elkaar en ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Talbotville, Ont.:
Art Van Dolder
Jannie Van Dolder-Hoogstra
Albert, Richard, Margaret, Elly, Nancy en Betty
St. Thomas, Ont.:
Reinder Kielstra
Sien Kielstra-Hoogstra
Clary, Janie en Peter
Chatham, Ont.:
Sieger Kloostra
Lien Kloostra-Hoogstra
Wally, Ricky, Elsie, Ann en Johnny
Roel Smids
Tiny Smids-Hoogstra
Elly, Hilda, Linda en Freddy
Strathroy, Ont.:
John Hoogstra
Ina Hoogstra-Speelman
Ricky en Peter
Huttonville, Ont.:
Thys Piening
Annie Piening-Hoogstra
Henry en Elisabeth
St. Thomas, Ont.:
Richard Hoogstra
Brampton, Ont.:
Elly Hoogstra
Allan Kuipers (verl.)
St. Thomas, Ont.:
Klaas Hoogstra
18 Edward St., St. Thomas, Ont.

Zo de Here wil hopen onze ouders

JOHAN HENRY DUIMERING
en
CHRISTINA DUIMERING-CYVAT

op 16 mei a.s. hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen moge zegenen in het verdere van hun leven, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Jan en Bep
Elly en Christine
New Dundee, Ont., Canada.

Zo de Here wil hopen wij op 2 mei 1965 de 30-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders

JAN WESTERHOEK
en
GONNIE WESTERHOEK-SLOOT

Moge de Here hen nog veel gelukkige jaren geven.

Thornhill:
Jack en Ann
Johnny en Roy
Acton:
Jane en Peter
Johnny en Sydney
Thornhill:
Jannette en Neil
77 Clark Ave., Thornhill, Ont.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 30th wedding anniversary of our dear parents

GEERT VOS
and
ALBERTJE VOS-KOSTER

on Wednesday, May 5, 1965.

That the Lord may spare them for each other, and for us for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Belleville, Ont.:
John and Ann Vos
Gerard and Kevin
Belleville, Ont.:
George and Hilda Vos
Jodea and Anita
Bowmanville, Ont.:
Tony and Jane Dykstra
Erie
Toronto, Ont.:
Harry John Vos
Belleville, Ont.:
Tina and Gerard ten Hoope
(engaged)
Belleville, Ont.:
Bart Vos
Jacob Vos
Gerardus Vos
272 George Street, Belleville, Ont.

The Lord willing on May 4th, 1965 we hope to celebrate with our parents

RALPH BOVERHOF
and
ALICE BOVERHOF-HOOGEZAND

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may bless them and give them many years among us is the wish of their thankful children and grandchildren.

Wellandport:
John and Joanne Boverhof
Ronnie en Kevin
Dunnville:
Sam and Jennie Van Soelen
Alice and Elsie Jane
Dunnville:
John and Stina Deklerk
Kenny
Wellandport:
John and Shirley (girlfriend)
Henry
Bert
Alice
Henrietta
Rudy
Jerry
R.R. 3, Wellandport, Ont.

Aan de Hollandse Bakkers van Canada

Wie van U heeft interesse hier in Canada een begin te maken met het

bakken en verkopen

van het in Holland zo geroemde

Gestaalbrood?

Inlichtingen worden verstrekt door:
M. VANHERMON
660 Parkinson Road,
Woodstock, Ont.

De Here nam tot Zich onze lieve Vrouw, Moeder, en Grootmoeder

ALBERTJE OTTEN,
geb. OTTEN

op de leeftijd van 66 jaar.

Zalig zijn de doden die in de Here sterven.
Openb. 14: 13b

Vineland, P.O., Ont.
M. Otten
Grassies, Ont.:
L. Kikkert-Otten
R. Kikkert
Canboro, Ont.:
H. Otten
M. Otten-Strijker
Vineland, Ont.:
A. Zwiep-Otten
W. Zwiep
Canboro, Ont.:
S. Otten
T. Otten-Postma
Wellandport, Ont.:
A. Otten
B. Otten-Brouwer
Smithville, Ont.:
C. Otten
J. Otten-Kroesbergen
Smithville, Ont.:
G. Koskamp-Otten
H. Koskamp
Vineland, Ont.:
M. Otten
B. Bergsma, verloofde

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 24 april 1965 op de Vineland cemetery.

Op woensdag 21 april 1965 nam de Here tot Zich ons trouw medelid

MRS. ALBERTJE OTTEN

Door haar liefde en bedachtzaamheid was ze ons tot grote steun.

Trooste de Here haar man en kinderen.

Namens de Free Chr. Ref. Vrouwen Vereniging "Trifosa", Vineland, Ont.

BOARDERS WANTED

"Mother Mary" has offered her good and cozy home for boarders. All conveniences. On bus route, on the mountain. Call her at 383-4758. Mrs. Mary Vanderlugt, 550 Mohawk Road E., Hamilton, Ont.

High School girl wants
JOB FOR SUMMER MONTHS
Phone 519-822-2982, Guelph, Ont., or write to #1802, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton Ont.

WANTED

Men for general landscaping and Nurserywork in Toronto. Experience not necessary but an asset.
KONING Bros. NURSERIES
6745 Kingston Rd., West Hill, Ont.
282-2666

Daily Vacation Bible School

Before you decide which material you are going to use write us for information.

We have both courses of the Chr. Ref. Publ. House, Gospel Light, Standard Publ. Co. and Scripture Press.

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario

Wegens ziekte te koop
108 ACRE DAIRY FARM
MET MELKCONTRACT

8 kamer stenen huis. Barn geeft ruimte voor 33 koeien. Holstein vee, silo, en alle andere nodige machineriën zijn bij de prijs inbegrepen. Lichte grond geschikt voor tomaten, enz. 5 Mijl van Dunnville aan harde weg. Vraagprijs: $34.000,00. Downpayment is over te praten.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894
Wij hebben verschillende goede farms te koop!

EXPERIENCED SALESMAN

wanted by May 1st.
Salary and commission. Apply to:
WALLACE TURKEY PRODUCTS
% P. Reinsma, Gen. Del. Clinton, Ontario.

TE KOOP:

Meeroever gronden aan verschillende meren en goede wegen in de omgeving van Huntsville.

Ideaal gelegen met goed strand voor kinderen. Aanbetaling $100.-, restant $30.- per maand. Elke koper ontvangt een landmeterplan. Eveneens te koop 100 acre porties, goed voor jagen.

Eigenaar: A. Lenk, Ravenscliffe, Ont. Telephone: Huntsville 789-4812; in Toronto: EM 4-7862.

Wanted:
ENGLISH SPEAKING MARRIED COUPLE
for home for elderly women in Brantford. Write to Box 1803, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wie wil onze
FARM VAN 6.25 ACRE
(kleigrond) met woonhuis (5 slaapkamers) en 3 barns in de Fraser Valley gelegen, en een modern, solid woonhuis van 4 jaar oud (7 slaap kamers, parketvloeren, 1 badkamer en 1 douchecel).

Beide huizen centraal verwarmd. (gas) Gezamelijke waarde $37,000. ruilen voor goede farm met groot woonhuis, of gebouwen geschikt voor nursing home in de omgeving van Sarnia of Hamilton?

Men gelieve de brieven te zenden onder no 1801, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

EXPERIENCED SINGLE MAN ON DAIRY FARM

$250 per month plus room and board, plus bonus. A good opportunity for someone who eventually hopes to begin on his own.
Write to:
Mr. S. IJSSELSTEIN,
R.R. 1, Meadowvale, Ontario.
Phone Brampton 451-3441.

FARM TE KOOP

100 Acres, 7 mijlen ten zuiden van Ingersoll. Groot huis, goede barn en varkensschuur. Prijs $21.000,00 met $5.000,00 down met of zonder koeien. Inlichtingen bij:
B. WENEKER
R.R. 3, Embro, Ont - Tel. 475-4652

Greenhouses — Flowers — Tomatoes
Beef — Pigs

60 ACRES, choice location near Lake Erie, big tourist area. 2 Glass houses 2000 sq. ft., 2 plastic house 2000 sq. ft., gas furnace. About $5000 worth of outside flower plants included (retail sales). 18 acres contract for tomatoes with cannery, large acreage for sweet corn for local retail trade. 4000 sq. ft. barn for pigs and beef, other buildings. Regular 2 family house with all conveniences, good condition. Full line of good machinary including 2 tractors. Yearly gross income from flowers and corn $16,000 plus tomatoes, beef and pig sales. Asking price $45,000 with $15,000 down, balance 6% mortgage. For more information call or write

PAUL KOCZULA
FORT ERIE — PHONE 871-3264
representing
GEO. DUGAN, REALTOR
18 KING STREET — WELLAND, ONTARIO

FARMS — FARMS

Beste DAIRY FARM gelegen aan goede verkeersweg. 128 Acres best land, en 50 acres gehuurd land. Goed huis geschikt voor 2 gezinnen. Grote barn met 57 stanchions, barn cleaner, 3 grote silo's, 87 can bulkcooler. Alle nodige moderne machines inbegrepen. 832 lbs dagelijkse melk quota a $5.26 per 100 lbs. Handgeld $15.000,00, eventueel minder voor betrouwbare koper. Hypotheek verkrijgbaar van de eigenaar tegen 6% welke zeer gemakkelijk kan worden terugbetaald.

Kleine DAIRY FARM, 68 acres, 5 mijl van Dunnville, met goed 9 kamer huis en alle gemakken. Grote barn en machineschuur, kippenhok 20x40 ft. met 200 legkippen.
10 Melkkoeien en 4 stuks jong vee. Tractor en machines inbegrepen. Inkomen van melk en eieren $275 per maand.
Vraagprijs $23.000,00 met $5.000,00 downpayment met gemakkelijke terugbetaling. Hoge leeftijd is de reden van verkoop.

1ste Klas VEGETABLE FARM, 50 acre, gelegen aan de Grand River. 40 Acres prima tuingrond geschikt voor alle groentesoorten, met alle nodige machinerie en irrigatie. Waarde van de machinerie alleen al $20.000,00. Overige 10 acres is gelegen langs de rivier. Ideaal voor camping en boating. 3 Slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien.
Vraagprijs $42.000,00; gevraagd downpayment $20.000 00.

Voor meer uitvoerige inlichtingen, schrijf naar

DICK SCHOUTEN
FONTHILL, ONTARIO
representing
GEO. DUGAN, REALTOR
18 KING STREET — WELLAND, ONTARIO

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Secretaresse

Voor administratieve en secretariele werkzaamheden zoeken wij een jongere of oudere dame, die zelfstandig kan werken. Het is een interessante werkkring in een jonge onderneming. Degene, die deze plaats zal bezetten, moet bij voorkeur zowel de Nederlandse als de Engelse taal machtig zijn en met enthousiasme aan de groei van ons bedrijf willen medewerken.

Brieven, die vertrouwelijk behandeld zullen worden, moeten volledige inlichtingen bevatten omtrent leeftijd, opleiding, ervaring, ambities, enz. en moeten worden gericht aan Nr. 1799, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bloomfield, Ont. en Renfrew, Ont., P. Breedveld te Strathroy, Ont.

Bedankt

voor Truro, N.S. G. J. Hoytema te York, Ont.

voor Rocky Mountain House, Alta., C. Vriend te Emo, Ont.

voor Edson, Alta., J. Stulp te San Jose, Calif.

voor Sunnyside, Wash., W. C. Boelkens te Edmonton I, Alta.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Mitchell, Ont., J. Brons te Bunschoten, Ned.

te Artesia, Calif., J. Brons te Bunschoten, Ned.

te Red Deer, Alta., P. op de Velde te Mijdrecht, Ned.

Tweetal

te Hamilton, Ont., B. Bijleveld te Bussum, Ned. en M. Vlietstra te IJmuiden, Ned.

NETH. REF. CONGREGATION

Bedankt

voor Lethbridge, Alta., W. Suyker te Krabbendijke, Ned.

De Synode der Free en Old Chr. Ref. Churches zal D.V. gehouden worden op donderdag 10 juni 1965 in de kerk van de Free Chr. Ref. Church te Hamilton, Ont.

CHURCH UNION WITHIN THE REFORMED ECUMENICAL SYNOD

The Rev. H. F. MacEwen of Sydney, Nova Scotia, who attended the Synod of the Evangelical Presbyterian Church at Chattanooga, Tenn., this month, informed us that his church with 80 congregations recently united with the 27 congregations of the Reformed Presbyterian Church, General Synod. Since the union the name of the church is: Reformed Presbyterian Church, Evangelical Synod.

Moreover, the Rev. MacEwen writes: "I like Berkhof's Theology and the writings of R. B. Kuiper. I realize the Christian Reformed Church really maintains their doctrinal standards. I think the preaching regularly from the Catechism gives a splendid doctrinal background for the church members. We need more of this in our own churches.

SPRING MEETING OF THE ONTARIO ALLIANCE OF CHRISTIAN SCHOOLS

Delegates to the Spring meeting of the Ontario Alliance of Christian Schools on May 1st, 1965 will be the guests of Knox Christian School of Bowmanville, Ont.

The school is located on Scugog Street, approximately 1 mile North of No. 2 Highway, and 2 miles North of 401; turn off 401 at Waverly Road, drive North to No. 2, turn right and East, take first street in town to your left, North again, follow till fork in road, take left fork and soon you will see our schoolbuildings to your left.

Our Ladies-aid will provide you with lunch, coffee, etc., and hope to make you feel at home for a day in Bowmanville.

You will find that our newly built addition of 6 rooms and auditorium is not fully completed, but we have plenty of room for many visitors, and hope that we may have a good day in our little village. Furthermore Rome was not built in one day, so please give us some time too. When this building is completed we will have 13 classrooms, a library, and 5 smaller room for principal's office, teachers room, health room, etc., and a spacious auditorium with stage, change rooms and kitchen.

The school has been built in 3 stages; 4 rooms in 1957; 4 rooms in 1960, and the latest addition in 1964-1965. The building has been designed by Mr. Bas DeHoed of Willowdale, Ont., and our total building cost for the whole complex wil not exceed $110.000.-.

It all sounds very simple indeed, but who could have dreamt of those big schools which we find all over Ontario now? Was it not all impossible for us like it is still impossible to believe what the Lord will do for us in the years to come, and give us plenty for our daily lives besides.

Welcome to Bowmanville, D.V. on May 1st, 1965.

Knox Christian School, Bowmanville, Ont.

De Paasgroepsvlucht van Koops Travel Service Ltd. was een succes en is behouden in Nederland aangekomen.
De gehele zomer door worden dergelijke vluchten uitgevoerd en altijd onder geleide.

We kunnen onze
VLUCHT OP 10 JUNI a.s.
hartelijk aanbevelen.
DS. P. VAN EGMOND UIT WELLANDPORT IS DE REISLEIDER.
21-daags retour .... $387.-.
10 juni heen en vóór 17 juli of na 28 sept. terug ..... $530.-.
Normaal zomertarief $576.-.
Vraag vrijblijvend inlichtingen.

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 Brant St., P. O. Box 307, BURLINGTON, ONT.
TEL.: 634-1813
Dag en nacht bereikbaar
We zijn gespecialiseerd in spoedgevallen.

Men meldt spontaan:

—Het ongelooflijke is gebeurd, mijn vrouw is genezen. —Had het 10 jaren, ben er helemaal af. —Dokter vond het een wonder. —Het was heel erg. Doe nu alle werk weer. —Behoef niet meer naar het Sanatorium. —Prachtig resultaat. —Het is verbluffend. —Nog nooit zo'n goede winter gehad. —Genezen, genezen, enz., enz. Originelen liggen ter inzage. Wat U ook mankeert, meldt het ons. Onze kruiden zijn gegar. onschad.!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.)
Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

PNIËL

Aangrijpend evangelie
ik geef mij gewonnen
overvleugel mij
klapwiek mij neer

Geen toonladder
uit de hemel
geen optocht van engelen
kon mij raken

Deze nacht
— een doorwaadbare plaats
in de stroom van de tijd —
heeft U de hand aan mij gelegd

Ik, de geslepene
— een edelsteen aan Gods vinger
een scherpe steen in de slinger —
een geraakte ben ik geworden

Gedoopt met een nieuwe naam
— een sjibboleth —
klim ik uit het water
kom ik aan het licht

Ik laat het stromen over mijn gezicht
over mijn handen
en mijn nieuwe land
ik, Israel.

Jaap Zijlstra

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

TRINITY CHRISTIAN SCHOOL OF BURLINGTON is in need of
A TEACHER
for Junior or Senior Grades
Please apply to Miss J. Visser, 650 Walkers Line, Burlington, Ont.

The CALVINISTIC CHRISTIAN SCHOOL of WELLANDPORT (10 rooms) needs
2 TEACHERS
FOR THE PRIMARY GRADES
Applications to be sent to: MRS. H. K. BERGSMA, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The John Knox Christian School of Westminster is in need of a male or female
TEACHER
for Grade 3 or 4, starting September 1965.
Please send applications stating qualifications, experience, and salary requirements to F. LEENSTRA, 8637 - 11th Ave., Burnaby 3, B.C.

The DRAYTON CALVIN CHRISTIAN SCHOOL will be in need of
A TEACHER
for grades 5 and 6
by September 1965.
Applications to be sent to the Secretary, Mr. G. LUBBERTS, R.R. 2, Drayton, Ont.

GALT CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY plans to open their two-room school September 1965 and is in need of
A PRINCIPAL
and
ONE TEACHER
For inquiries please write: John Veenema, Secr., 37 Myrtle Ave., Galt, Ont.

The 7-room **Canadian Christian School of Jarvis, Ont.** will be in need of
TWO TEACHERS
for the schoolterm 1965-1966.
Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.
Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104, Jarvis, Ont.

Due to expansion the TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL OF BARRIE, ONT. will need
A Fourth Teacher
(qualified) for the middle grades (about 25 pupils).
Barrie is only 50 miles north of Toronto. It is the gateway to the North with plenty opportunity for skiing, swimming, boating, fishing, etc.
Please send applications to Mr. Bert Schaly, Secr., R.R. # 1, Thornton, Ont.

TEACHERS WANTED

HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL needs
2 TEACHERS
FOR GRADES 1-2, 3-4
Ideal teaching conditions. Situated in beautiful, central British Columbia.
Please send inquiries and applications to MR. LEROY FEENSTRA, Prin., Box 237, Houston, British Columbia.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of
TWO TEACHERS
One for grades 2 & 3, and one for grades 4 & 5.
Our school is expanding rapidly, from 4 to 8 rooms in four years. We offer a good salary and good working conditions. We invite applications from qualified, experienced teachers. Please send applications to the Secretary, Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C., Canada.

The Duncan Christian School (elementary) will be in need of
A PRINCIPAL AND A TEACHER
for the next school term. Please contact Herman van Boven (Secretary) R.R. 1, Cowichan Station, B.C.

CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL OF ST. CATHARINES, ONT. is in need of
ONE MORE TEACHER
for the lower elementary grade
to complete her staff for the year 1965-1966.
Apply to A. VANDERMAAS, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The WALLACEBURG "CALVIN" CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY is in need of
A TEACHER
for the lower 2 grades.
Starting September 1965.
Present teacher leaving to further her education.
Please write stating experience and qualifications to: Mr. Gordon Spiering, Secr., R.R. 3, Wallaceburg, Ont.

The VANCOUVER CHRISTIAN SCHOOL ASSOCIATION requires
PRIMARY TEACHER
Please address enquiries and applications to: The Vancouver Christian School Association, 5621 Killarney Street, Vancouver 16, B.C.

The Timothy Christian School of Williamsburg, Ontario will be in need of a
TEACHER
for the 1965-1966 school term.
Applications to be sent to: Mr. G. Van 't Foort, R.R. 1, Chesterville, Ont.

The EMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL OF AYLMER, ONT. will next September be in need of
A TEACHER FOR GRADE 1 & 2
Please send applications to the Principal J. PETRUSMA, R.R. 1, Aylmer, Ont. or C. BROER, R.R. 5, Aylmer, Ont.

Due to a serious accident of its Principal, the CALVIN CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY OF TORONTO needs
AN ACTING PRINCIPAL
(fully qualified)
Please send applications stating qualifications, experience, salary requirements and references to:
S. R. Smilde,
5775 Yonge St., Apt. 401,
Willowdale, Ont.

URGENT
THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL
needs a
PRINCIPAL
for the schoolterm 1965-1966.
Please send applications to the Secretary: DAVE WEIMA, R.R. 3, Brockville, Ont. or to the Principal: MISS R. VAN WESTENBRUGGE, 300 King Street East, Brockville, Ont.

The Board of the JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON invites applications from
QUALIFIED TEACHERS
for grade 2-3, 4, 5 and 6. for the school term 1965-1966.
Also needed is a
SUPPLY TEACHER
for the senior grades for one or two days a week.
Please send references and information stating experience and academic standards to the principal:
Mr. H. A. VANDERWINDT,
% John Knox Christian School
McLaughlin Road South, Brampton, Ont.
The 8-room John Knox School is in the favourable located growing town of Brampton, near the City of Toronto.

The John Calvin Christian School of STRATHROY, ONT. will be in need of
A TEACHER
for one of the primary grades.
Applications, stating qualifications and/or experience to be sent to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

Willco Clothing
DAMES- EN HERENKLEDING NAAR MAAT
Ons nieuwe adres is:
1759 Avenue Road
± een halve mijl ten zuiden van 401.
centraal gelegen en voor een ieder gemakkelijk te bereiken.
Speciale Openings Aanbieding:
COSTUUM naar maat $72.50
Telefoon: 783-9597
CH 4-9867
M. Coopman

Order your Vacation Bible School Materials NOW!!
We can supply the materials of the
Christian Reformed Church
and
The Great Commission
(Orthodox Presbyterian Church)
Lots were mailed out, do not wait too long
Speelman's Bookhouse
10 GOLFDOWN DRIVE — REXDALE, ONT. — 741-6563

RIC
REALTY LTD.
Residential Industrial Commercial
Ask for MR. H. SNOEK
4938 Yonge St. Willowdale
222-2581

OK TOURS
REISBUREAU
Bel of schrijf
In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169
in Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488
O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

LEONARD VERBEEK B.C.L. LL.B.
BARRISTER AND SOLICITOR
of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)
7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14
Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

1 KWALITEITS-ZADEN
2 IN SPECIALE VARIETEITEN
OOK HOLLANDSE SOORTEN
3 LIGGEN HIER OP U TE WACHTEN
Holl. of Eng. Prijscourant, met kleuren-foto's, op aanvrage geheel GRATIS.
WILLIAM DAM SEEDS
WEST FLAMBORO, ONT. (near HAMILTON)

Brug naar de toekomst

De geschiedenis van de eerste spoorlijn die de Oostkust van Canada met de Westkust verbond.

door John F. Hayes

3DE AFLEVERING.
DE PRAIRIE KAMPEN

(Canadian Scene) — Met grote vaart werd de prairie sectie van de spoorweg voltooid onder de energieke leiding van Van Horne. Ieder stuk hout, ieder pond voedsel, iedere voet spoorrail, iedere spijker moest over grote afstanden vervoerd worden vanuit het oosten. Nachtploegen werkten aan bruggen en brachten voedsel naar de plaatsen waar aan de spoorweg gewerkt werd. Vooraan werd het buffel-domein met behulp van ploegen en schrapers veranderd in een steeds langer wordend spoorwegbed. En direct daarop volgden de ploegen die de rails legden. Telegraaflijnen werden aangelegd en stations werden gebouwd, soms vier of vijf tegelijk. De eerste ploeg zette het framewerk op, de tweede legde de vloeren en maakte de daken er op, dan volgden de metselaars en de schilders. En hoewel het werk in grote snelheid werd gedaan, leed de kwaliteit er niet onder. Het werk werd in alle opzichten uitstekend gedaan. De kampen voor de spoorwegbouwers werden opgezet met militaire precisie. Het waren grote tentdorpen met een of twee grote eettenten, een kooktent, kantoor en daar omheen kleine tweepersoonstenten. Zij stonden in keurige rijen, en aan de buitenkant stonden de grote paardententen met een lange rij wagens er langs. Het voedsel was eenvoudig maar goed en er was volop — rundvlees en varkensvlees, aardappelen en bonen, brood en koek, stroop, thee en koffie waren de hoofdprodukten, die driemaal per dag opgediend werden.

's Morgens vroeg werden de arbeiders gewekt met de roep "Roll out, teamsters" en tegen de tijd dat zij zich aan de dekens ontworsteld hadden, hadden de "horse wranglers" de paarden binnengedreven, die de hele nacht buiten hadden doorgebracht. De paarden werden dan gevoed, en zodra de voorlieden "Hook up" riepen, begon men met de eerste vijf uren werk. Om twaalf uur betekende de roep "Unhook" dat het tijd was om te eten, en direct daarna klonk weer het "Hook up" ten teken dat de arbeid hervat diende te worden. Men werkte dan nogmaals vijf uur totdat het tijd was voor het avondeten en daarna ging men naar bed om de volgende dag weer hetzelfde te doen. Het duurde niet lang of de paarden en de muilezels begonnen ook al precies te leren wat "Hook up" en "Unhook" betekende. Zij verzetten geen poot voordat de voorlieden "Hook up" hadden geroepen en en paar minuten voor "Unhook" tijd, begonnen de muilezels te balken dat het een lieve lust was. Veel paarden stierven wegens te veel haver, onvoldoende hooi en water met een hoog alkali (loogzout) gehalte. Ook de tienduizenden muggen die het hele land teisterden in mei, juni en juli hebben hun deel bijgedragen. De muilezels waren er beter tegen bestand, maar hebben toch ook veel geleden. Natuurlijk waren er nog veel meer moeilijkheden, waarmee men te kampen had. Gewetenlozen whiskeyhandelaars volgden de kampen op de voet, maar de Mounted Police wist deze heren gelukkig onder bedwang te houden. Zij hielden uitstekend orde en gedurende de constructie van de spoorweg is er geen enkele ernstige misdaad bedreven.

En zo vorderde men snel! Op 10 augustus bereikte men Calgary. Op 18 augustus was de prairie sectie gereed en nu vestigde men het oog op de foothills, het begin van het bergland. Aan het einde van 1883 bereikte men Stephen, 122 mijl ten westen van Calgary en de top van de Rocky Mountains!

In de tussentijd waren andere groepen bezig het terrein te verkennen. Van Horne ging naar de Westkust, koos de plaats waar nu Vancouver is en noemde het zo. Dit was echter niet zijn enige taak. Er werd begonnen aan 10 modelboerderijen om aan de twijfelaars te bewijzen hoe vruchtbaar de prairiegrond was; een expressdienst werd dat jaar begonnen tussen oost en west Canada; er werden graansilo's gebouwd bij de "Head of the Lakes" en in Winnipeg, een korenmolen bij het "Lake of the Woods", en het maken van plannen voor een aantal hotels waren slechts enkele van de "extra's" die Van Horne op gang bracht terwijl de spoorlijn werd gebouwd.

Terwijl men in het westen records brak met de aanleg van de spoorweg, begon men in de lente van 1883 aan het moeilijke gedeelte naar Lake Superior, en hierna wachtten Van Horne twee ontzaglijke taken: de machtige Selkirk Mountain Range in het westen en de door muggen geteisterde moerassen van Noord Ontario. Maar ook hiervoor wachtte hij zich niet!

Gedurende de zomer van 1883 werden door vijf duizend man en zevenhonderd span paarden de rails over de prairies gedreven met een snelheid van ongeveer 3½ mijl per dag.
(Schets van Fred Finley)

VACATION BIBLE SCHOOLS
Living for Jesus
This course for 1965 is promoted by The Christian Ref. Church. Order form (pricelist) will be sent upon request, or order your Inspection Kit from:
SUK'S BOOKHOUSE
47 NORTH STREET
ST. CATHARINES, ONT.
MU 4-2035

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

VAN LEEUWEN
BORTH & CO.
CHARTERED
ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

Boterhamworst in blik
Hamburg in blik
Hamworst in blik
Bak Bloedworst in blik
Leverkaas in blik
enz. enz. enz.
Alle blikken zijn 3 pond
inhoud.
HOPMAN'S
MEAT MARKET
5 EMMA STREET,
CHATHAM, ONT.
P.O. BOX 612

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
....
....
Naam ....
Post-adres ....

OUD ADRES:
....
....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

LIFELINES FOR THE SICK

By Dr. J. Van Belle, M.D.

BLOOD TRANSFUSIONS

①

In the buses, streetcars and subways of Toronto you can see the slogan of the Red Cross: Only YOU Can Give The Gift of Life! Yearly thousands of lives are saved by blood transfusions. To make this possible blood has to be available to the Red Cross in large quantities. In the city of Toronto alone 460 bottles of blood are needed daily. To be a donor is almost a moral obligation to your neighbour.

In former centuries a peculiar sacredness was attached to blood. This was due to the identification of the blood with the soul. "This identification of the blood with the soul, which prevailed in antiquity, appears at first to have no further foundation than that a sudden diminution of the quantity of blood in the body causes death. But this phenomenon itself has the deeper reason that all activity of the body depends on the quantity of the blood. The blood is actually the basis of the physical life; and, so far, the soul, as the principle of bodily life, is pre-eminently in the blood. We are to understand this only of the sensuous soul, not of the intelligent and thinking soul." (Delitzsch in Ungers Bible Dictionary).

The extreme thought that the soul is the blood as such is still found with the Jehovah's Witnesses. They refuse all blood transfusions and would rather die than receive them.

Dr. Harvard Haggard in his book **Devils, Drugs and Doctors** tells us about some old beliefs about blood transfusions which were current around 1700. The question was asked, "whether the transfusion of sheep's blood to a dog would ultimately convert the dog to a sheep. A German surgeon proposed to use transfusions to reconcile the parties of unhappy marriages; the incompatible pair were to be reciprocally transfused and thus, by sharing the same blood, would consequently have the same traits and the same interests in life."

The first transfusion experiments were carried out in Oxford, England in 1665 in the form of dog-to-dog transfusions. Human transfusions have been performed since 1818. These early transfusions very often resulted in the death of the recipient, so that transfusions soon fell into dispute. In World War I transfusions again were attempted to save the casualties of battle. Once more, in many cases death resulted. Now, for the first time, attention was drawn to the work of Landsteiner — who had discovered the blood-groups in 1900. This was a great discovery indeed. His work brought to light that there are four main blood-groups: AB, A, B, and O. Every person who needs blood, has to receive his own type of blood. There are two exceptions to this rule. A person with blood-group O can give his blood to any other person — he is called the 'universal donor'. A person with blood-group AB can receive any type of blood — he is called the 'universal receiver'. Transfusions were now made possible without the great and terrible possibility of death. Many lives were saved. An occasional death still resulted but the cause was not discovered until shortly after World War II. Then the Rhesus-factor was discovered — which will be discussed in the next article.

The division of blood-groups in the population is roughly as follows: 3% of people belong to group AB, 45% to group A, 10% to group B and 42% are in group O.

Blood is needed in several instances. It has to be available every day for all the people who undergo an operation. This does not mean that every one has to be transfused, but when blood is needed it has to be there. Then again, accidents happen every day; severe blood loss may be the result and blood must be available as soon as possible. Miscarriages in former days often resulted in death due to blood loss. Cesarian sections would be practically impossible without blood transfusions. Even normal pregnancies and deliveries are often accompanied by severe bleeding. These threats to motherhood are now taken away thanks to the discovery of blood-groups and blood transfusions. Another group of people greatly benefit from this discovery are those who have bleeding disorders. One example is the hemophiliac — a person who has prolonged bleeding as the result of minor cuts and injuries. The son of the late Russian czar was a hemophiliac. Bleeding occurs in many other situations; e.g. peptic ulcers, leukemia (blood cancer), tumors. People with these afflictions would die or need bed-rest for a long, long time if there were no blood transfusions.

To become a donor is very easy. Just walk into the local Red Cross Centre of your town. First you are offered a soft drink or orange juice — you may choose. Then you get a finger-prick, to find out whether you are anaemic or not (if you are, you will benefit more from the receiving than the giving of blood). When this is found to be in order you may lay down on a bed. A tourniquet is applied to the arm — to prevent the blood from returning to the heart, so that the veins swell and become more prominent. Now a sterile needle can easily be introduced into one of the veins and via a tube the needle attached to a bottle in which the blood is collected. The blood is used right away or is stored at 4°C. After three weeks the plasma (the liquid part of the blood) is separated from the blood cells of the unused blood. Plasma can be kept much longer; about two years. When it is dried it even may be kept indefinitely. Not all donors are accepted; those who have had malaria, hepatitis, or a venereal disease are refused. These diseases can be transmitted via a blood transfusion.

When a person has to receive blood the procedure is equally easy. First one has to be crossmatched, a procudure whereby the blood-

DR. J. VAN BELLE

group of the patient is determined. Then the bottle with the blood is put on a pole at the head of the bed and a tube with a needle at its end is attached to the bottle. A tourniquet is put around the arm of the patient and the needle introduced into the vein. Then the tourniquet is released so that the blood can flow in freely.

As said before: blood is needed, it is needed every day! If you are free, go to your local Red Cross Centre and become a donor. It is easy, it does not cost anything and afterward you get coffee.

LEARNING AN UNWRITTEN LANGUAGE

A Toronto girl is living among the savage Txukuhamae (Chew-koo-ha-MY) Indians in Brazil's wild Xingu (Shing-GOO) Valley. Miss Ruth Thomson, a missionary with Wycliffe Bible Translators and the Summer Institute of linguistics, and her partner Miss Mickey Stout of the U.S. are living among the Indians to learn their unwritten language. After they learn the language and given it a written alphabet, the young women will translate portions of the Scriptures for the Indians.

Ruth, the daughter of Mr. and Mrs. Clive Thomson of 66 Summerhill Gardens, Toronto, passed up an invitation to be on the Olympic team (judo) in order to go to Brazil for this work.

Miss Thomson graduated from the Toronto Bible College in 1962. She received her languistic training at the Summer Institute of Linguistics at the University of North Dakota and the University of Oklahoma. Before going to Brazil, she took Wycliffe's rugged jungle training course in southern Mexico and then lived three months among the Zapoteco Indians there.

In Cochabamba, Bolivia, the first Quechua Writers' Course was held this year. Thirteen Quechua Christians, including seminary and high school students, school teachers and one university professor, received certificates for completing the course. They formed a Christian Writers' Club to prepare Quechua literature for evangelism and Christian growth among their people. A commission with Quechua representatives from various missions sponsored the course.

Wycliffe Bible Translators is an inter-denominational, non-sectarian mission whose objective is to translate the Bible into the more than 2,000 unwritten languages spoken in the world today. They have 1582 members working in sixteen countries in 360 languages; 100 members are working in 34 tribes in Brazil. The Summer Institute of Linguistics is their scientific affiliate which has pioneered methods for reducing unwritten languages to writing.

WHAT MAKES A CREED VALID AND ACCEPTABLE ?

People of Reformed Christian churches have had it pumped into their minds along with their morning porridge that the only absolute standard of faith and conduct is the Scripture of the Old and New Testament. The infallibility of Scripture has become the touchstone of orthodoxy. Office bearers of the church are never more sensitive than when they sense a defection or weakness on this cardinal point of the authority of the written Word of God.

Scripture's infallibility has at times become a shibboleth. This happens, e.g., when the formal authority of Scripture is separated from the material content and is deemed to suffice. It has also on occasion led to bibliotry. This occurs, e.g., when people, like the Pharisees of Jesus' time, divorce the written Word from the living God who speaks therein and the Christ to whom it testifies. But the misuse of the truth does not detract from its necessary and proper use. Holy Scripture, the only temporally permanent form of the Word of God we have, is in its entirety infallible and normative for our actions and trustworthy for our faith.

At no point is the authority of Scripture more acute than in the testing of the creeds of the church. When I was a youth, if I heard it once, I heard it a hundred times: my church placed its creeds, especially its catechism, on a par with the Scriptures. And every time I heard it, I vigorously denied that this was so or could be tolerated. The creeds are valid and possess authority, not because of any inherent power, for they are the words of men, but only because and insofar as they faithfully retell what God in His Word has first told. The Word is the one and only **supreme standard.**

Imagine my amazement then, to learn that some ministers say and intimate in writing that the general validity of a creed derives from its general acceptability among believers! And mind you, it has been said that unless the creed actually speaks a 'simple witness' which all can understand, it cannot presume to have general validity. For this reason, it is explained, people refuse to subscribe to a creed unless it is sufficiently simple. It is based on the assumption that the norm for the creed is its acceptability by people. If a candidate at his classical examination were to make such statements about his church's standards, you may be sure that both the elder and minister delegates would prod his thinking carefully and, unless he made a clear statement that Scripture is the only infallible norm of faith and life, his chances of being accepted would be very dim.

However, lest anyone think that I refer to the general validity of the confessional standards of the church, and that some charge of heresy is in the offing, let me say that the statements were made in regard to existing and proposed educational creeds. Of these it is said that they must be simple witnessings, must be able to claim general validity with believers. And this has been said and written by ministers of the gospel. This bears looking into carefully. What gives a creed, any creed, its validity?

Creedal validity is really no different for a school than for a church. If a creed is just that, namely, a confession of faith, would it not need the same norm and source, whether it confessionally articulates the Christian faith for one area of life or another? Faith is faith; it has the same Scripture as the source of its content and has for its object the same Christ in whom trust is placed.

This al seems to go without saying. In fact, it would not need to be said again were it not that words that seem to say something quite different have been said and written of late. And a pearl of great price is at stake: the supreme standard of human life.

O, I know that these ministers did not mean it in the way that I have expressed it. You may be sure that they would never draw the conclusion I have just drawn. Before drawing that conclusion, they would change their statement. In fact one of them did just this. I am not so much concerned with the persons as with what they wrote, for that still stands. And the implication is clear. If the proposed educational creeds are going to be generally valid according to this view, they require equally

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

PRESIDENT JOHNSON CARRIES ON

BY JOHN VRIESINGA

Our weekly trip around the world on this Monday morning after Easter takes us back to South Vietnam once again and to the conflict there that holds the world in suspence as slowly it seems to slip out of control.

There haven't been any significant new developments recently, but the existing dangers seem to loom larger today than they did a few weeks ago, as thunderclouds that imperciptibly rise higher in the sky.

For nearly two months now the U.S. has carried the war into North Vietnam, almost right up to the outskirts of Hanoi, with continuous bombing raids. There hasn't been the slightest softening in the U.S. policy; if anything the bombings have increased in number and strength. One report spoke of a 24 hour non-stop attack. Not only are military targets being bombed, today the planes also drop their deadly loads over economically strategic points, such as bridges, mountain passes, etc.

The aim of theU.S. in all this is to force the North Vietnamese into stopping their action against the south. But so far there isn't any sign of weakening on the part of the North Vietnamese either. If they should be willing to negotiate, as one report indicated, the Chinese, masterminding the conflict, would not let them.

In addition to the actions against North Vietnam, the U.S. have landed more marines to bolster the defense of the guerilla riddled south. There need be little doubt that these American soldiers are being used against communist soldiers, be they North Vietnamese infiltrators or South Vietnamese guerilla's.

But there is more that causes concern. Russian weapons have finally gotten through, Mig fighters are challenging U.S. bombers, and it seems that the Russians are even building ground to air missile sites around Hanoi. Official Russian statements have already paved the way for Russian "volunteers" to take part in the "defense of Vietnam" (it is significant that the communists in their statements often conveniently forget about the division of the country in North and South).

Red China, not being able to afford staying behind, has been more explicit in its campaign of threats incorporating the undisguised hint that they too will send "volunteers" to help the "National Liberation Front" of Vietnam.

All this seems to spell out a full scale war in Asia. If there hasn't been an official declaration of war, the situation is almost completely identical to the one in Korea back in 1950.

The conflict in Korea resulted in an uneasy truce. The U.S. had to settle for only half of its avowed goal; as the northern half of that country is still under communist control today.

But today it's fifteen years later. The Chinese communists have had time to consolidate their position in their own country. They are out to become the leader of the world communist movement and they're defying the Russians in that crusade. Certainly they will not allow a repetition of Korea if they can help it.

Yes, for the time being they are remarkably quiet. They just love to see the Russians embarrassed. And they are using the conflict in Vietnam to break the back of the old Kruschev policy, still followed by his successors, of peaceful co-existence with the Americans.

But surely there must come a day when they realize that their double game has been played for all it is worth. Will they send their millions of "volunteers" swarming down the mountain pases once more to drive the Americans into the sea? And what will American reaction be to such a drastic challenge to its prestige, other than the unleasing of atomic warfare?

These are the fears that prompt American allies to waver in their support of U.S. policy in regard to South Vietnam.

On Easter Sunday the Pope felt called upon to appeal for peace in Vietnam. It was a futile gesture that only served to strengthen the rising tide of opposition against U.S. policies. More significant is the fact that U.S. allies are having increasing difficulties in their support of the U.S.

Canadian Prime minister Pearson has openly, even though he phrased his appeal rather cautiously, called for a halt of the bombing of North Vietnam.

British Prime minister Harold Wilson has to fight off left wing supporters of his labor government to stay in power. He's been working feverishly to get negotiations underway, without success. He hasn't given up hope, but he did admit that the spectre of war over South Vietnam is causing him grave concern.

Even U Thant, the secretary-general of the (powerless) United Nations has openly criticized the U.S. over its Asian policy. He said that the U.S. government hasn't given its people all the facts about South Vietnam. He was of course referring to the fact that the Buddhists in South Vietnam are anything but pro-American. The only head of state willing to defend American policies openly was the Australian Premier Menzies.

Not only are the U.S. allies wavering in their support of the leader of the free world, many U.S. citizens have become convinced that president Johnson is gravely erring. On Easter Sunday thousands of students paraded around the White House, demonstrating for peace in Vietnam. Thousands of clergymen placed a full page advertisement in the New York Times appealing to the president to stop the bombing of North Vietnam "in the name of God".

But president Johnson carries on seemingly undisturbed. He refused to see a delegation of students petitioning him at his Texas ranch during the Easter season. He merely reiterated his earlier willingness to negotiate, promised a billion dollar effort to alleviate suffering in South East Asia, and to make available to Asia's hungry millions America's food surpluses.

His offers are being waved aside by the Asian communists. Indonesian president Sukarno perhaps best expressed their attitude in a speech to the Afro-Asian conference at Bandung recently. He said that Afro-Asian countries should reject imperialist aid even if that

(Continued on page 11)

THEY SOLVE "IMPOSSIBLE" PROBLEMS

LOVE GIVES HOPE—House mothers at The Hope School for Blind Multiple-Handicapped Children at Lake Springfield, Ill., possess "tremendous stores of love," which helps in making contact with withdrawn children.

INDIVIDUAL ATTENTION—James Myers, principal of The Hope School for Blind Multiple-Handicapped Children at Lake Springfield, Ill., attempts to communicate with retarded pupil at the school. Children need almost constant individual attention.

Springfield, Ill. (NAPS) — In a secluded spot off the shores of Lake Springfield is a unique school which accepts as students only those children who are rejected by every other school. All of its pupils are blind, and all have an additional handicap.

The Hope School for Blind Multiple-Handicapped Children is proving to the world that there are no "impossible" of "hopeless" cases of blind children who also suffer from some such additional handicap as mental retardation, speech or hearing difficulty, emotional disturbance or brain damage.

The school was founded in 1957 by Dr. Charles E. Jordan, a Springfield dentist, and his wife, Mary, after they had spent eight heart-breaking years trying to find care for their own blind-retarded daughter, Judy, now 17 years old.

By reason of residence, Judy was not eligible for some institutions for the retarded which accepted blind children. The Jordans found no public or private institutions for the blind available to Judy. The only recourse was a mental institution.

There are currently 20,000 children in schools for the blind in the United States. There are an estimated additional 15,000 blind children like Judy, most of them confined to their homes or in custodial institutions. Many are in mental institutions with sighted children and adults.

The Jordans solved their problem by founding The Hope School in a small frame residence and admitting several other blind-retarded children as companions for Judy. Last October, The Hope School moved into spacious new quarters at Lake Springfield — two sprawling one story buildings encompassing 17,000 square feet and accommodating 28 children. Eventually, the school hopes to reach a capacity of 125 children.

The private, non-profit residential school has pupils ranging in age from four to 18 years and from seven states — Illinois, Ohio, Indiana, Louisiana, Michigan, Nevada and Missouri. All were rejected by other schools. Most of the present pupils began life as premature infants. In addition to their educational and emotional problems, some are epileptics, some have orthopedic problems, and at least one is deaf.

Are they "hopeless"? No, says Maurice Tretakoff, director of the school and a specialist in the training and education of blind-retarded children.

"None of these children will ever be able to lead normal lives," he explains, "but some can be returned to live at home and some will be able to advance to a school for normal blind children. Even the most severe cases can make some progress. and achieve some independence."

Because they feel cut off from the world, the children have emotionally shut out the outside, Tretakoff says. "We try to stabilize the new pupil so he will accept his new environment. We establish rapport. Sometimes holding him on your lap and singing to him does it."

When contact with the child has been established, training can begin, Tretakoff continues. The program emphasizes individual attention, and is designed to enable the child to care for himself, associate with others and participate in family living.

"The children are fondled, cared for and trained by house mothers and teachers who have patience, understanding and determination," Tretakoff says. "But most of all, they have tremendous stores of love to share."

WHAT MAKES A CREED VALID (Continued from page 9)

general acceptability among believers. It looks like a new form of the old myth of the common people. Here we would vigorously demur.

It is true that the educational creeds are not simple. Neither is the Gospel. Neither are the creeds of the church. Of course al creeds should be written in a form that people can understand. The language should be as simple as possible without sacrificing the thought. They should also be written in the language of personal confession. They should give the content to what we believe, i.e., what Scripture requires and what we therefore should do.

It must be admitted that, for instance, the educational creed of the A.R.S.S. is not easy to understand. But that is in intself not an insuperable handicap. It would be a normative objective only if the creed depended for its validity upon its understanding, which is most assuredly not the case. This creed, like the church catechism has only one canon: God's Word.

Those who make a plea for a simple educational creed which the average believer can forthwith understand seem to forget that the church creeds are anything but simple. Even the Apostles Creed is far from simple. "He descended into hell" does not mean what the words at first blush seem to indicate. People seem to forget now many tomes of explanations of the church creeds have been written since the Reformation. They are still being written today. And some passages of the Belgic Confession after 400 years are still obscure. So what? Does that detract from their general validity? The answer is obvious.

I think I know why the educational creed is not easy to understand. The Word of God has never before been beamed thus in the direction of education in the form of a special confession of faith. There have been formulations of educational philosophy which are supposed to be biblical. There have been short summary statements in school constitutions which were never defined either as creedal or non-creedal statements. But the educational creed is a new thing.

The word creed has for so long been used for a confessional statement of the church, that some demur against the very use of the word. We shall not fight for a term. But then let another be found which will not detract from the meaning, but will adequately cover the cargo.

Whatever you call it, what is needed is a confessional articulation of faith which binds God's Word with man's education so that man thereby rebinds his heart to God in faith and obedience. This is the issue and should have highest priority by all supporters of Christian education.

This means that there is a real need for a 20th century **E Voto Dordtraceno**, preferably a pocket edition, an explanation of the ordering principles of God's word for education. Then we may expect the common people of the faith to understand better.

Especially those ministers who proclaim the Word of God weekly by using the explanation of the Heidelberg catechism should be able to appreciate the need for a thorough study of the Word of God and the explanation of the educational creed. Consistency would surely seem to point in the direction of a continual proclamation and application of the total message of the Word of God for the life of man in his work of educating children in the fear of God. To do less would deny that the Word is a lamp to guide our feet upon our daily paths.

Rather than make remarks which will seem to give people an excuse for not taking fully seriously the need to believe and confess God's Word as it directs education, ministers of the gospel as well as leaders in education might better try diligently to focus the entire Word upon education.

When this is done we may expect that there will be a general acceptability of the creed among God's people because they do respond to their Master's voice when they understand how His Word directs their goings.

Paul G. Schrotenboer.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FEBRUARY LADDER

Problems:	144	145	146	147	139	Sub-Total	Previous Total	Total
Points:	3	2	3	2	3	13		
H. Geerlof (I), Hamilton, Ont.	3	1	3	2	3	12	72	84
R. Bouwma, Belleville, Ont.	0	1	3	2	1	7	68	75
J. Bijl (I), Burnaby, B.C.	3	1	3	2	1	10	64	74
M. DeJong (I), Stirling, Ont.	2	1	3	2	1	9	56	65
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	3	2	2	0	2	9	54	63
W.F. Stokdijk (I), Old Barns, N.S.	3	1	3	2	1	10	53	63
A. Guillaume (III), Edmonton, Alta.	3	2	0	2	—	7	52	59
M. Visser, Duncan, B.C.	3	1	3	2	—	9	36	45
B. DeJong, Greensville, Ont.	—	1	0	0	0	1	39	40
P. J. Pols, Pickering, Ont.	—	1	—	2	—	3	37	40
H. Drost, Goderich, Ont.	3	1	3	2	3	12	22	34
Dr. T. VanDeursen (II), The Hague, Neth.	—	2	—	2	—	4	20	24
F. Tolsma (I), Vauxhall, Alta.	3	1	3	2	—	9	14	23
T. Bruinsma, Clinton, Ont.	—	1	3	2	—	6	15	21
H. Amsinga, Hay, Ont.	3	1	3	2	3	12	9	21
W. Smith, Richmond Hill, Ont.	3	1	3	2	1	10	6	16
G. Bloemendal (I), Toronto, Ont.	3	1	—	2	1	7	8	15
J. Diemer, Edmonton, Alta.	0	1	3	2	0	6	5	11

This time a surprisingly large number of contestants (7) did not send their solutions in for the "first" time. ONE contestant failed to do so for the second time in a row, while two contestants informed me they wanted to "stay". All in all we have 28 contestants at the moment. Ten of them are not active, which is a rather large percentage. Will the excellent ladder we had in January turn out to be an exception?

You will have noticed that the names of our inactive people will not be mentioned anymore. Their records are faithfully kept in my files. The outward appearance of our ladder improved much by this decision.

Dr. P. Y. DE JONG
Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 30

CYRUS SERVES THE VICTORIOUS WORD OF GOD

II Chron. 36:22, 23; Ezra 1, 2

BACKGROUND NOTES

A. At some meetings of our society the observation was made: "We get too much of the same topic." Perhaps this was said in your society also. Indeed, it was tiresome to hear again of sin and its punishment. It was disheartening to hear the repetition of prophetical warnings and to see that the people of Judah were sure that God would not leave His city, His temple and His people in the hands of the enemies. In this way the unexpected thing happened. The day came that they had to believe that God could give up Jerusalem. God sacrifices what He loves for the salvation of His people; in the Old Testament His city, in the New Testament His only begotten Son.
At the end of this series of outlines we may witness such wonderful salvation from Babylon that we are moved to praise Him Who "visited and redeemed His people" and "raised 'us' up a horn of salvation" (Luke 1:68, 69).
Over against the relatively short period of punishment stands a long period of grace. Now that the 70 years of captivity (see B) are over, the people of the covenant may state in thankfulness: "His anger endureth but a moment; in his favour is life: weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning." (Ps. 30:5). Don't forget to read also II Cor. 4:17. Can you think of more examples of this relationship between punishment and God's grace, between our bitter tears and our happy smiles?

B. The seventy years of captivity did not even last a full seventy years. The year of the return was 538 or 536 B.C. Seventy years ago it was 608 or 606, the year in which king Josiah died. He had been the last god-fearing king. With his death the end had come. The temple had been destroyed when Zedekiah the last king had been taken captive in the year 586 B.C. Also with regard to the duration of the captivity, God reveals Himself as a merciful Father. See also Ps. 103.

C. One of the most beautiful songs about the return from captivity is Ps. 126. "When the Lord again turned the captivity of Zion, we were like them that dream." They saw it, they walked the road from Babylon to Jerusalem, but it seemed almost to be unreal. They had to pinch themselves to make sure that they were indeed going back to Jerusalem. A fitting title for your essay might be: **Gladness because of God's great salvation (Ps. 126:3).**

D. As far as I can see you have a choice of starting points for your essay. As we saw already Ps. 126 gives us a beautiful beginning: right on the highlands of God's mercy and grace. A second possibility is to compare the return from Babylon with the exodus from Egypt. Egypt stands for the deliverance from the "house of bondage" (see preface of ten commandments). Egypt is a symbol of the power of the enemy and as such it portrays the deliverance from the power of Satan, who once became our rightful owner (Lord's Day 1, Heid. Cat.). The return from Babylon is a symbol of the remission of sins, it portrays the deliverance from the power of our own sinful nature, our sinful flesh, the enemy within the walls of our own temporal existence and stronghold.
Finally there is even a third possibility, a third point of departure. How did it become possible for Israel (though most of them who did return belonged to the tribes of Judah and Levi to leave Babylon? Was it Cyrus who was so nice for the Jews? Or was it the Lord Jahweh who "stirred up the spirit of Cyrus" (II Chron. 36:22)? Don't you agree that the Lord God is the only true God, also, in that He raises up exactly such kings in the heathen countries as He wants to use in each instance and in each period of time? You can see this in a very striking way when you compare the Assyrian king who punished the realm of the ten tribes with the cruel capture of Samaria in 722 B.C. with king Nebuchadnezzar who captured Jerusalem in 586 and with Cyrus who already in the first year that he became king of Babylon permitted the people of Israel to return to their own country. Isaiah had said about the Assyrian King Sargon: "O Assyrian, the rod of mine anger . . . I will send him against an hypocritical nation . . . to take the spoil . . . Howbeit he meaneth not so . . . it is in his heart to destroy . . ." (Is. 10:5, 6, 7) explaining how this king can be the "rod of God's anger" and at the same time become himself an object of the rod of God's anger. The kings of Babylon believed in deportation of nations. But Cyrus was of the opposite opinion. People should live in their own country, on their own soil. Isaiah had already prophecied about Cyrus, see Is. 45:1-8. He is even called "God's anointed". This happens more often with pagan kings, see also I Kings 19:15. Also here the anointment stands for appointment and the gift of the needed ability. The anointment itself does not mean eternal salvation, but takes place on behalf of the elect (45:4).

THE OUTLINE

1. **Cyrus' Anointment** (II Chron. 36:22, 23; Ezra 1:1-4)
The book of Ezra begins where the book of second Chronicles had come to an end. It is remarkable that II Chron. 36:22 and 23 are literally identical with Ezra 1:1, 2, 3. It proves that both authors used the same source of information. It shows also, how God watches over the recording of His written Word.
We don't have this prophecy of Jeremiah. This does not mean that Jeremiah did not speak about the king Cyrus of Persia, but it only proves that Jeremiah spoke more than what has been recorded in his books. It is likely that the prophecy of Jeremiah had the same trend as the one of Isaiah in chapter 45.
"The Lord stirred up the spirit of Cyrus." Can you give more examples of spirits stirred up by the Lord? It happens with believers as well as with unbelievers. Does it take away man's responsibility? Don't ever fall in the pitfall of fatalism.
Through Cyrus God also fulfilled his promise of punishment for Babylon, see Jer. 51:24. God indeed is the Judge of all nations; not only the God of the people of Israel. This is one of the lessons the people of Israel refused to learn in the years before the captivity.
The proclamation itself in vs. 23 sounds very encouraging. It does not mean that Cyrus was a believer in the true sense of the word. This is not in the mind of the biblical historian either. He only wants to tell us that Cyrus is the willing tool used by the Lord for ordering and facilitating the return of the people of Israel, especially Judah, to their own country.
However, we may observe that the proclamation reflects more the Persian religion than the Babylonian. The Persians believed in two gods, a good one and an evil one, a god of light and one of darkness, one of heaven and one of hell. In this way they obtained a deeper understanding than we may expect in the polytheistic religions.
In Ezra 1:4 an additional statement is found to supplement the foregoing ones. We know that many did not return. They only contributed financially.

2. **Cyrus' permission is accepted** (Ezra 1:5-11)
The permission given so unexpectedly by a relatively unknown king is followed up with joy. Leaders are "the chief of the fathers of Judah and Benjamin". Jerusalem had not been forgotten. See Ps. 137. They could not forget to take the harps from the willows.
Among those who prepare themselves for the return from captivity are also many priests and Levites. They must have felt the captivity in a most painful way.
During the captivity a change within the Jewish people had taken place. Before the punishment they always tried to serve other gods and to be like the polytheistic heathen nations around them. During the captivity they developed a certain pride of their own monotheistic religion and after their return to their own country they made strict observance of the law their pride. Before captivity they sinned by apostasy, after this trial they fell into the sins of phariseism.
The purpose of their return was a very specific one, see vs. 5. They made preparations with joy. Contributions for the restoration of the temple were made willingly (vs. 6). Cyrus himself made an important restitution. It all happened without any bloodshed. **It was like a dream. Yet, it happened.**
Who was their leader?

3. **Who returned?** (Ezra 2)
It is a long list. In total we number approximately 50,000 people. They also had a sizable amount of money and gold. There was quite a number of riding and pack animals also. Those who returned showed already a new awareness of the holiness of the law and of the need of obedience, see Ezra 2:61-63. They chose rather to wait than to do anything which might be a transgression of the law. In vs. 70 you find a recapitulation of those who went. The Nethinim are temple slaves. These are helpers of the Levites.
How great must have been the happiness of these people when they were back at Jerusalem, even though the temple had been destroyed. They saw the fulfillment of God's promises. They knew that God wanted to restore the communion between Him and His people. Do we need a temple now? Is the church the house of the Lord? How does I Peter 2:5 fit in?

Getting to the Bottom of it

New York (CFN) — The man on the moon, a quarter of a million miles away, is becoming more and more familiar every day. It's "Father Neptune" who remains the mystery.

In fact, less is known about the land which lies beneath the ocean — almost three fourths of the earth's surface — than about the far-away moon.

It's 10 years since the world's first nuclear powered vessel, the submarine Nautilus, put to sea off Groton, Conn. Our newest model nuclear submarines, such as the Polaris-firing Casmir Pulaski and the blimp-shaped Skipjack, can go deeper, travel faster, and remain submerged much longer than the historic Nautilus could.

In the face of the latest submarines and other operational undersea craft, the ocean depths are, at last, beginning to yield up not only their mysteries, but also their chemical and mineral treasures. And, fired by this promise of great wealth, and aided by new designs, new steels, new welding techniques, and new sources of energy, more than 300 companies are already running in the underwater race.

The unbelievable accomplishments of nuclear submarines during the past ten years are well known. Nautilus and Skate both traveled under the North Pole ice pack, and Seawolf established a record by staying submerged for 60 days. Triton also wrote underwater history by remaining submerged while traveling around the world in 84 days. Then, to top that record, Scorpion remained completely submerged for 87 days, and set many performance records. Nuclear power for propulsion, linked with advanced metals and welding techniques, has made the submarine capable of sustained operations anywhere under the ocean's surface with virtually unlimited range and high undersea speed.

But submarines are by no means the only craft being built for under-water exploration.

The aircraft-aerospace industry has already fixed its sights on the sea. It is working on a deep submersible for prospecting and recovering mineral and aquatic wealth. Such important commodities as oil and sulphur are already being retrieved from Father Neptune's wallowing arms.

Perhaps the best known of all underwater explorers is Jacques Yves Cousteau. Responsible for the invention of the scuba, or aqualung, in 1943, France's Cousteau has blazed a trail in the field of marine research.

Diving and working deep in the sea has, of course, one main problem. That is the long time needed for decompression on the way up to the surface again, without which divers can suffer from the "bends". An hour at 200 feet below the surface requires three hours of decompression.

Last year four men spent 10 days 200 feet below the sea in a U.S. Navy Project Sealab. This 40-foot-long, 10-foot-wide all welded chamber was open at the bottom, and the men went out the door in aqualungs to work, laying beacons and taking photographs. They breathed "air" diluted four to one with helium and compressed to normal oxygen pressure by the sea. This experiment, off the Bermuda Coast, proved that commercial exploitation of the sea could be done economically, safely, and for long periods, from welded underwater "houses".

The very latest underwater development was announced at a U.S. Navy antisubmarine warfare conference in San Diego, Calif., during March. It was the concept of a Navy seaplane, which could fly in the air as an aircraft and submerge to cruise under water as a submarine. This daring concept is considered by underwater experts as "feasible, practical and well within the state of the art," and, although the submersible seaplane is only in its developmental stages, it is of tremendous importance to future underwater research.

Oceanographic equipment and welded construction techniques have been improved greatly in recent years. For instance, there are now depth finders which make soundings while vessels travel at full speed, and these have superseded the hours-long, lead-and-line method. It's now been established that the ocean floor is far more rugged than had been previously supposed.

Methods for obtaining long cores of bottom desposits have been much improved. In 1961, U.S. scientists dredged, from a depth of some 4.35 miles in the Puerto Rico Trench, rocks which seem to represent the deepest layer of the earth's crust. Submarine cameras, color films, and television equipment have also greatly helped oceanographers.

Yet in spite of these tremendous advances, many ocean phenomena — such as currents and waves — are still incompletely understood. But greater knowledge, and greater insight are the goals of all those interested in underwater research — submarine designer, welding engineer, nuclear scientist, and oceanographer alike. And those goals are now in sight.

PRESIDENT JOHNSON (Continued from page 9)

made the development of their countries a hundred times more difficult. Instead of accepting aid, the Afro-Asian countries should unite to fight imperialism.

It is of course Sukarno's old idea of establishing a new United Nations, without the west. As yet he sounds like some sinister voice, crying in the wilderness, for Peking feels that the idea has great merit, and who knows . . .?

Such is the world at Easter, full of confusion, full of hate and trembling with a thousand suppressed fears. The voice that promised to "make all things new" is drowned out by the clamor for power and peace. And a trip around the world at Easter can only make us yearn more deeply for the day that the sign of His coming will flash through the sky as lightning. Yes Jesus, come quickly!

Secretary

For administrative and secretarial duties we seek a young girl or woman, who can work independently. It is an interesting position with a young company. The person who will fill this position must preferably master both the English and the Dutch language, and be willing to cooperate enthusiastically for the further growth of our firm.

Replies will be held in strict confidence and should give complete information about age, education, experience, ambitions, etc. They should be addressed to No. 1800, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton.

GROWTH

An organization can grow in many ways. It can grow in size and strength; it can grow in the love and support it receives from people. It can also grow in depth and understanding. Growth can be both inward and outward. A healthy organization likely develops both in size and inward strength. Fortuniately The Association for Reformed Scientific Studies is growing *both numerically* and *in understanding* of its mandate. This will be seen in a consideration of a number of developments.

GROWTH IN COOPERATION

No Christian organization can exist and progress by itself alone, in isolation from other Christian organizations with similar goals. For example it has been apparent that close cooperation between the Christian Labour Association and the A.R.S.S. proved mutually beneficial and fruitful in 1963 when Prof. S. U. Zuidema spoke under the joint sponsorship of both organizations. Cooperation is important among educational institutions with similar goals and especially between the A.R.S.S. and other educational organizations which promote and undertake scripturally controlled education. Last year our Association cooperated with the Ontario Alliance of Christian Schools and the Canadian Christian Teachers of Ontario in the Summer Teachers Course. This year not only for a teachers course in Ontario is being planned, but also one in British Columbia.

More recently there has been cooperation between our Association and various Christian High School Societies in Ontario. On the 7th of April Mr. Peter Schouls, lecturer in Philosophy at the University of Toronto, spoke to upwards of fifty people in the Christian Educational Centre in Hamilton on "The Christian Student in the Modern University". In clear and cogent reasoning he explained the challenge and the conflict of the Canadian university today. With equal force he stressed the need of an educational leadership in our Reformed community and the spiritual struggle which the Christian student will unavoidably face on campus. In the discussion, which lasted a good hour and a half, a thorough exchange of opinion occurred on the intensity of the conflict and the remedies which may be applied.

On the 27th of April a similar meeting was held under the joint sponsorship of the Toronto District Christian High School and our Association.

On the 11th of May a similar meeting is scheduled with the Bowmanville Christian School Society. At this meeting Dr. H. van der Laan of Western University in London, Ontario will speak on the same topic.

These meetings are not promotional meetings for the Association but rather show how the educational institutions can work together in joint service to Christian parents and students.

GROWTH IN WIDER INTEREST IN OUR GOALS

From unexpected places letters of inquiry have been received concerning the aims of the A.R.S.S. Interestingly, these have come from widely scattered countries.

From a minister of The Church of Christ in the State of Pennsylvania the following letter was received:

"Dear Sir:

Recently I was introduced to one of your recent publications and read with avid interest the information obtained therein. I would delight to receive information as to membership dues as well as information regarding the purchase of back issues of the Quarterly and subscription fee to the magazine. Kindly inform me of any publications special that may be of interest to me as a pastor, and also as a graduate student pursuing further studies."

At about the same time we received a letter from Seoul, Korea. This writer stated, "I pray God's blessing and prosperity upon your organization. I am a technician working with the railroad station. I was very much interested to hear about the foundation, progress and prospects of your organization from a friend of mine who attends Korea Seminary. I want to become a member of your organization. In the first place I want to associate with members of the A.R.S.S. I hope that you will introduce them to me."

A third letter was received a few weeks prior to these two from a person in Glasgow, England who has indicated a desire to establish a counterpart to our Association in Britain. The Executive Director may meet with him during the coming summer on the way home from Europe.

If we include the keen interest which is given our Association by a sizeable number of students studying at the Free University of Amsterdam, of the continued interest of on of our members, the Rev. Arend I. de Graaf of New Zealand, we note that the tentacles of the Association have found their way pretty wel around the world.

The words of the letter from Korea will perhaps strike home with special force. In stating that he wants to associate with members of the A.R.S.S. he gives expression to the need of community which Christians who are searching for ways to relate meaningful their Christian faith to learning feel as they begin the arduous task of engaging in Scripturally directed learning. Surely here we have a manifestation of the body of Christ. In this body all believers are members, and all special gifts, offices and organizations have the task of building up of one another in faith and understanding.

GROWTH IN UNDERSTANDING

As was mentioned in a recent newsletter to all members and associate members of the A.R.S.S., there has been a marked growth in the understanding of our basis, purpose and program. As a case in point, we hereby present an address given by Mr. H. W. H. Van Andel, a graduate student at the University of B.C., and for several years a member of the Reformed Student Club at U.B.C. The address follows.

"A very remarkable development in the growth of our churches here in the B.C. lower mainland has been the rapid increase in the enrollment of our students in institutions of higher learning. A few figures will bear this out. In 1955 only a handful of students from our lower mainland churches were attending college; six or so went to Calvin College, and one or two attended U.B.C. Today, only ten years later, about seventy-five students of Reformed background are receiving University training. About fifty attend U.B.C., and the others go to Calvin College. While some of this increase is due to the growth of the churches themselves (in ten years the number of families has doubled), it must be concluded that there is a much larger percentage of our young people receiving higher education now than then. This is especially true with regard to attendance at U.B.C. In the light of this increase it is good to examine some of the factors involved in the attendance of Christain students at a secular university.

It is generally agreed today that it is goou to obtain as complete an education as possible, and that in order to have any influence in the world, one must know what learned people have to say. Therefore the present trend among our young people to continue their education can only be of great benefit, not only to themselves, but also to the church.

I feel, however, that we must be careful with such conclusions, especially in the case where the student attends a secular university. Inasmuch as the education which our young people receive makes them acquainted with the prevailing thoughts of today, we can be glad. In order to understand the different streams of thought that so strongly influence the development of our secularised culture, one must study them diligently. A secular university is a good place to do this. However, the learning process involves more than just becoming familiar with a great number of facts, theories and ideas relating to the structure of human experience. It involves also an evaluation of these in order to see both how they affect one personally and the community in general, and this evaluation in some way must often serve as a basis for the way in which one lives. It is clear that this evaluation is of the utmost importance.

It must also be borne in mind that such an evaluation is always made from a certain standpoint, a certain philosophy. Perhaps an example will make this clear. In political science, one may choose to study different types of government. The first requirement is a thorough description of the major types of government of importance today or in the past, for example, totalitarian types, different forms of constitutional monarchy, theocracy, etc. But a more exciting and interesting task follows immediately if the studying of these different types of government is to have any value, namely, the evaluation and comparison of these types to see which is the best, and which, if any, is to be promoted as the most desirable. The conclusion one comes to depends entirely on one's ideas of what is really important in life. Thus the person who is committed to the view that practicability is the only norm for life will reach different conclusions than he who maintains that human freedom must be safeguarded at all costs. These in turn will differ from the man who claims that the welfare of the majority must be normative, as well as from him who maintains that the will of God determines the way in which people should be governed. It will be seen that sensible conclusions will involve a particular view of man, of society, of the relationship between the individual and the community, a view on what justice means, and what the relationship is between freedom and responsibility, etc. etc. these are all questions of a philosophical, and therefore of an essentially religious nature.

At the secular university these evaluations are often made from a large variety of philosophical standpoints. There is room for many different ideas and philosophies. The only philosophy which is notably missing or at best concealed very well, is the one which is based on the Christian faith. The reason given is invariably that the philosophy based on a religious faith is biased. The Christian philosophy presupposes certain ultimate truths which are found in the Bible, the Word of God, which is considered by most as at best a collection of interesting myths, and certainly not relevant to a serious pursuit of knowledge. Among those that do believe in the Bible as the Word of God, there are very many that maintain that this Word is relevant only for the spiritual life of men, and perhaps for the establishment of a moral code, but not as the basis for a philosophy of life out of which all problems encountered in the human experience must be discussed.

I firmly believe that it is absolutely mandatory that problems and ideas be discussed at the university from a Bible-centered philosophy. For a truly full and complete education, our students should be instructed along these lines. They need to be instructed in this manner because it is often difficult to see in what way and where the Bible directs them, and how they are to view the many phenomena of the world around them in the light of God's Word. This takes much study and a great deal of guidance. Our students at U.B.C. today receive much guidance and training in evaluating the problems of life and the world around them from secular, non-Christian points of view. They receive no training whatsoever to do this from a Christian point of view.

It is clear that the Christian basis for higher learning which at present is absolutely missing at U.B.C. and other so-called neutral universities in Canada must be provided for our students in some way if their education is truly to be a blessing for themselves and for the church in general.

As you may know, the Association for Reformed Scientific Studies (A.R.S.S.) is vitally concerned with this problem. Its program of action includes the organization of study conferences in the summer at which the Canadian students can hear lectures by distinguished Christian scholars on a large variety of problems. To many students these lectures have proven to be extremely valuable and enlightening. This year four conferences will be planned: two in Ontario, one in Alberta, and one in B.C. The one in B.C. will be near Vancouver in the end of August. But the A.R.S.S. does many other things as well. For instance, it sponsors lecture tours by distinguished men in the church, learned people, who travel throughout Canada and the U.S.A. to share with the people of God insights on many of the perplexing problems we all face in this modern world.

In the future the A.R.S.S. hopes to establish a permanent centre for Christian higher education in Canada. At first this centre is to employ a few professors who will spend their time in providing Christian guidance and instruction for the many Christian students enrolled in secular Universities in Canada. It is hoped that this centre eventually will grow into a fully accredited Christian University. That day may be far away, but you will agree that with the help of God many things can be accomplished which seem to be almost impossible now. And while we have not yet reached that goal, we must do everything we can, not only in trying to reach that goal, but also to fill the need of the Christian students today. This the A.R.S.S. is doing to the best of its ability, and for this it deserves the undivided support of all people who are dedicated to Christ, the King over all of life.

H. W. H. Van Andel.

Secretariat: 729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ontario.

Monthly ARSS bulletin for April 1965

The Juan Calvino Seminary in Mexico City, Mexico

For a number of years the Christian Reformed Church had worked among the Mexican migrant workers, who annually came to the United States for seasonal work. In 1959, the Rev. J. Pott made a trip to Mexico to see what had become of the seed that had been sown. During that trip and later, he and other members of the Board of Foreign Missions came into contact with Rev. Delgado, minister of the Independent Presbyterian Church in Mexico City.

In 1961 the Independent Presbyterian Church invited the Christian Reformed Church to send delegates to attend their Assembly. The result of this has been that the Christian Reformed Church decided to enter this field and to cooperate with the Independent Presbyterian Church.

The history of this Independent Presbyterian Church is a peculiar one. Mexico has at present a National Presbyterian denomination of 500 churches and 100,000 members which has grown out of mission work by U.S. Presbyterian and Reformed Churches. This church has been subject to liberal tendencies and some leaders became quite unpresbyterian by resorting to dictatorial methods. As a result, a number of churches became quite dissatisfied and severed relationships. So did some pastors, while others were simply excluded. In 1950 most of these churches joined to form a new denomination which intended to be Reformed in church government and doctrine.

The cooperation between the Independent Presbyterian Church and the Christian Reformed Church is a happy arrangement for several reasons. First of all of course, because the unity of the church is served by not having to introduce a new church. But there are also practical reasons. It is a wise mission principle in these days of strong national feeling to develop a strong indigenous church. This could, through this cooperation, be done from the first day the Christian Reformed Church entered this foreign field.

Moreover this is the only way in which our missionaries can enter the field. The Mexican government will not allow them to begin mission work as missionaries sent by a foreign church. Even now they are not allowed to register as residents. They are in Mexico on tourist visas and every half year, they are required to re-enter the country.

The Independent Presbyterian Church counts about 60 or 70 churches and mission stations. The number is growing continually, as a result of local efforts and U.S. migrant work. For this field the church has at present six ordained men, four of whom are over 65 years of age. The greatest need therefore is the training of native pastors.

In 1962 Rev. J. Nyenhuis entered the field. He soon organized a seminary. Later he was joined by Rev. R. Greenway and Rev. J. Pott. At the present Rev. H. Weerstra is studying Spanish, and Rev. C. Schemper soon hopes to undertake that task in preparation for the work in Mexico.

In the meantime, the three men working there now are carrying a heavy load. Each of them is teaching about six courses, preaching as many as four or five times a week ,teaches catechism and has many additional chores. Rev. Nyenhuis has the responsibility of the seminary. Rev. Greenway supervises literature distribution — a store has been opened in the city — and Rev. Pott supervises the field work.

At present, the seminary has a total enrollment of 25 students, its facilities being too small to accomodate more. Our missionaries hope to be able to build a dormitory this year for $40,000 that will give them an additional two rooms. The class-rooms now used are church facilities, according to government requirements. No separate seminary may be built. The rooms double as Sunday-school rooms, rooms for ladies' aid, etc. Compared to what we are accustomed to, conditions are primitive, although the results are admirable and formidable.

Students attend school from 7:00 a.m. to 2:00 p.m. After classes, they do practical evangelism work, they clean their building, study and prepare their sermons. For on the weekends they go out to preach in several churches and stations. These students, having no funds themselves, are supported by churches in the U.S.

They are taught a five year two years of Bible School and three years of Seminary. The church will welcome their first graduate in 1966, which as you can imagine will be quite an event. Awaiting them are no nice parsonages, no big churches, no large congregations, no good salaries. There are only small, struggling groups, meeting in rooms half the size of our Sundayschool rooms, with walls made of mudbrick. No furniture except planks for the people to sit on, mostly contributed by people in the U.S., and a table with chair. Sometimes not even that. But what they will find is a challenge, a plentiful harvest. These people may be weak in many ways, but they are strong in the Lord, and that is what counts in the end.

Rev. J. Quartel,
Hamilton, Ontario
in RES-NEWS

ACROSS
1. Be off!
6. Change, as position
11. Pursue
12. French city
13. Percolate
14. Paleness
15. Pay dirt
16. Rigid hair
17. Tellurium: sym.
18. Saturate
20. Owned
21. Palm starch
22. Shakespearian villain
23. Canadian province: abbr.
25. Domesticated
27. Verbal ending
28. Shade trees
30. Old measures of length
32. Meadow
33. Remaining
36. Music note
37. Appear
38. Conjunction
39. Isaac Walton enthusiast
41. Monster
42. Spanish title
43. Misrepresent
44. Shapes accurately
45. Walk

DOWN
1. Hollow out
2. Job
3. Building demolitionists
4. Peer Gynt's mother
5. Pronoun
6. Kind of rock
7. Eye of bean
8. Sick
9. Floating debris
10. Shipworms
14. Device to measure walking distance
16. Medieval story
19. Receptacles for wine processing
20. Exclamation
22. Lazily
23. Seaport of N. Ireland
24. A dirt remover
26. Former part of Iran
29. Egypt. goddess of truth
31. Alone
33. Prophets
34. Undershot waterwheel
35. Avarice
37. An astringent fruit
40. Antelope: S. Afr.
41. Poetic preposition
43. British hereditary rank: abbr.

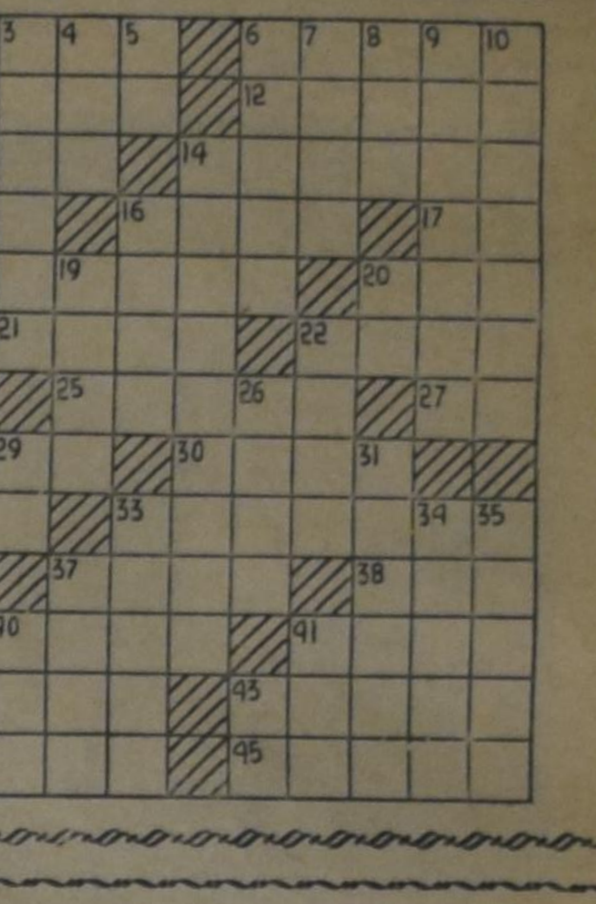

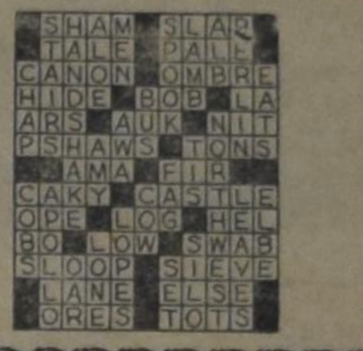

SOLUTION
to last week's
Cross Word Puzzle

"SELMA'S SHADOW - Legal Lynching"

The sorrow of Selma is still lingering in the minds and hearts of the U.S. citizenry. The shame of Selma is the shame of neglect plus denial of a constitutional franchise guaranteed under the specifications of the 15th Amendment of the U.S. Constitution. Emotions ran high throughout the U.S. as the hundreds of marchers trudged from Selma to the capitol city of Montgomery. The news media had special interrupted broadcasts of its beginning as wel as its gala ending in front of the capitol steps. All the pathos and prejudice was in the process creating headline reports. Even the personnel of student sympathizers not necessarily recruited by any of the civil rights corps but who joined in "sympathy" or for curiosity came into focus in voicing their observations of "front-line" bitterness.

No Christian would minimize or discount the dastardly acts of brutality which occured in this voting campaign. No fair-minded and rational human would erase the need for some radical reformation with respect to human rights as they are spelled out by a freedom-loving democracy as the U.S. Nor would the undersigned gloss over the glory and glaring attack of murder of a Detroit housewife by the membership of a secret and perhaps sadistical fraternal organization of extremists in the South. One does not eliminate prejudices and pride simply by pulling a trigger in cold-blooded murder.

But I would remind the readers in this article that there are always two sides to any conflict. We all experience this in our domestic life, in our political battles, and even in some ecclesiastical skirmishes! It also is true, whether we will admit it or not, in the social struggle of present-day Civil Rights escapades. It is bound to appear upon close observation of the recent movements with their marches and maneuvers for freedom of franchise. For apart from the emotional feelings which are normally generated when one reads of billy clubs and cattle prods, there is also the possibility that such feeling overshadows or even omits the judicial and constitutional follies attendant upon such movements. Let me explain further with some reports read recently in a leading news periodical of April 12, 1965.

In this review of the South's struggle and especially the Selma crusade, it is reported that some joined the march "for pay and for kicks". Also that certain "adventurers, beatniks, prostitutes and similar rabble were recruited to be full-time demonstrators. They were promised $10 per day, free room and board, and sexual license from either race". The Rev. Martin Luther King who led this march into Montgomery said that some "unfortunate" incidents had occurred. Further, a University of Pittsburgh rabbi has claimed that some Negro leaders "lied to Pittsburgh students and tried to use them as martyrs". He testified that SNCC (Student Non-violating Coordinating Committee) leaders went into a high school and asked children to leave classes to join the demonstration. He calls such action "immoral and illegal".

What about this movement called SNCC? There is current concern about this aggressive, non-conformist group led by 36-yr. old James Forman. The concern is over some Communists who have wormed their way into this organization's operations. SNCC makes no effort to screen any of its field workers for Communistic sympathies, and its leader, Forman, insists that the issue itself is irrelevant. Another member of the SNCC, John Lewis, claims there may possibly be some Communists in SNCC. On the West coast is a report that some participated in Miss. and more recently in Selma, Ala. Inflammatory remarks by certain SNCC activists have raised both some questions as well as some eyebrows. Forman, e.g. has cried for "massive civil disobedience in Washington, D.C." There are other complaints that this group gets involved in diplomatic issues such as Viet Nam in order to purposely embarrass the U.S. foreign policy. Some critics point to the leftist role of the National Lawyers' Guild in the Miss. Freedom Democratic party with its recent efforts to enforce certain legislators in the U.S. Congress which effort was challenged by wise-thinking Congressional leaders. When a certain Mississippi editor who was a moderate in the Civil Rights struggle took visiting journalists to SNCC headquarters, he was dismayed to find there piles of Communistic literature before his eyes! Of course, it is a matter of record that this movement of SNCC played a large part in the campaign of Selma-Montgomery march.

But another ominous shadow of Selma was the subsequent action taken by the President upon the suggestion of such leaders as King, Farmer, Forman, etc. etc. This action consisted in a Chief Executive recommending to the Congress what he terms a "Voting Rights" bill. Such legislation specifies that because voting requirements in a given "target area" are racially discriminatory, the entire state or any subdivision thereof may be violating the 15th Amendment to the Constitution. Also, if 50% of voters in this area were not registered Nov. 1, 1964 or if 50% did not choose to vote in 1964, the state or locality is guilty of racial discrimination. Like the famous "Court-packing scheme" of 1937 (with which I am still familiar), this Act of Congress seeks to do directly what cannot be done indirectly. It would bypass usual judicial processes of law in proving guilt and set up blanket indictments for certain states on the basis of an **arbitrary formula of "presumptive guilt"**. It violates the long-established doctrine that **a statute passed by a state is presumed to be constitutional until its enforcement is tested in the courts.** Such procedure **is unique** in legal history and disregards **the constitutional principle** that courts decide only actual cases arising under specific laws.

Yes, there is another side to this "Voting Rights" law. It is the side of fairness and justice for states NOT SPECIFIED by the Attorney General to be "punished" (as e.g. Texas). But it is also the side of whether or not Section 2 of Article I of the Constitution is valid and to be made applicable just as well as Amendment 15! The Constitution specifically gives to the 50 states the right to establish voter qualifications. It does not shift this to either the Congress or to the Executive Branch. It is up to the Supreme Court to declare unconstitutional any state voter laws which are in violation of the Constitution!

Has Selma and its marchers created a pressure group that is invading the heart of constitutional law? Did Selma, with all the emotional and moral benefits it created, also create a situation whereby the legal processes of states are now to be lynched? The President's argument for speedy legislation designed to listen to Negro pressure is being attacked on many fronts in the U.S. Congress. It is being termed "prejudicial" and biased. it is also called "discriminatory" for it attacks states in which no racial problem exists!

I feel that with all the other significance of Selma's episode of March 7—28, there are subsequent shadows that reasonably cannot be shunted aside! No Christian would create another evil in order to eliminate a prior one. For two evils never correct any situation.

Rev. C. Wm. FLIETSTRA
Sarnia, Ont.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(18)

The end, when it came, came suddenly. He had been dimly conscious, since the piping up of all hands which marked five a.m. of another day, that there had been unusual movement, an interruption of the rhythmic harbour routine. At first he thought they were under orders to hoist sail for departure but his experienced ear waited in vain for indicative sounds. Foreboding that they would hoist sail with him still caged on board led to such a resurgence of gloomy meditation that he lost interest in what was happening above deck. Then came a regular march of feet down the ladder, a dim lantern lighting the faces of the Master-at-Arms and an escort of marines. A spasmodic convulsion of his body produced the impulse of nausea without its relief. He stood, stooping under the low beams, at their challenge. His fetters were removed.

"Strip and put on these." The Master indicated some garments which a marine held out. Using his numb hands with difficulty Newton divested himself of the bedraggled breeches, waistcoat, hose, and jacket in which he had lived for a week and donned the pair of wide knee-length trousers and checked shirt of a common seaman. The square broke to take him into its centre, the command was given and the party moved ladder by ladder to the upper-deck.

The morning sunshine, the lovely land scent of a gently offshore breeze striking his weakened senses after foul-smelling darkness, made him stumble. His escort jerked him upright and their march carried him across the deck to an appointed station where they stepped one pace back and left him, again alone but no longer hidden.

The deck had been so quiet when he emerged from the hatch that, blinded by the sun, he had thought it deserted. Now he saw, without raising his heavy eyelids, that the entire ship's company of over three hundred were ranged opposite. He straightened, thrusting out his chin in a determined and difficult effort to keep his head erect. He did not know how long he stood, the sun beating on his uncovered head, the deck unfamiliar to his bare feet, before the hatchway leading to the Captain's cabin was opened and Captain Cartaret, resplendent in blue and gold, with four other epauletted constituents of the court martial, appeared and took their seats at the table prepared for them.

Through the brief preliminaries John stood and moved and listened and gave the one or two fixed answers as in a daze. He heard his crime propounded and had a copy of the accusation thrust into his hand: "wilfully and of design . . . in open neglect and betrayal of trust . . . after frequent pardon and stern warnings for lesser offences . . ." He heard section sixteen of the Articles of War: "Every person in or belonging to the fleet who shall desert or entice others so to do shall suffer death or/and other punishment as the circumstances of the offence shall deserve and as a Court Martial shall judge fit." And in a hush so deep that the breathing of three hundred and fifty men might have been suspended he heard . . . "whereas the court has been pleased to recommend mercy instead of the death sentence within its power . . . eight dozen strokes of the cat . . . after which . . . ."

He did not hear the rest. One will, one purpose, one thought alone was left him. Since there was no way out — and he had glanced sideways to estimate his chance of a dash to the side and a leap overboard, glanced and realized that he could not escape the vigilance of his guard and that if he could, the calm harbour would not cheat them of their prey — since there was no way out, he would endure in silence. If Mary heard of this — and the thought of her twisted his heart — she should not hear that her lover screamed and shrieked as he had heard men scream at the rope's end and under a dozen lashes.

At the order he removed his shirt, was led to the place of punishment, his feet tied to a grating, his arms lashed over the top of another on which he leaned. He was out of the daze now, the cherished flesh shrinking from its coming agony, the mind bent to master it in grim endurance. He heard Snelling, the boatswain, step forward to give the first dozen. It was coming — now!

The thudding blow with its nine-fold cut knocked the breath out of him — but he had not screamed. It could be borne, he told himself, clenching his teeth. He had taken it at school, flogging after flogging. Well, perhaps, for him that his first master had been notorious for brutality. Such pain, such pain, such pain he had survived when small, he could surely bear now. There, the first dozen was over, and a tiny respite from the pain-on-pain while the boatswain's mate took his place.

He would count — add — subtract — something to fix his mind on — something to remind him that this would pass, that every stroke — counted — would come no more and left one less to endure. His school-day floggings were left behind. He had never felt pain like this. Another dozen. There was respite too — he must think or he would die — in the last few strokes of each dozen, as the flogger's arm tired before another came fresh with the first unendurable blow. How much pain could one endure? Spartan boys, he had read somewhere, had submitted to be flogged to death without crying, for the honour of a prize. It was a Spartan boy too, it was, who suffered a fox to tear out his vitals rather than reveal that he was concealing it. So could he, co could he, so could he.

In the midst of agony he felt wetness on his chin and tasted blood. He had bitten his lips till they bled, but what was that to his torn bleeding back? He became conscious of a new sound, a strange, dull yet whistling echo of each thudding blow, a sound like a trapped animal gasping its life away. It was, he found with numbed surprise, his own breathing, forced from him in long shuddering gasps. Suddenly he was angry with a wave of murderous, strengthening anger which enabled him to hold on and out while once again the instrument of torture changed hands. For its brief duration the pain was swallowed up in rage at the indignity; and he inwardly cursed and cursed and cursed everyone who had a part in this needless willful breaking of wholeness, this defacing and lacerating of a body which had been intended to know and protect and love Mary.

Mary — he seized on the name which he had put out of his mind lest it be defiled by association with this beastliness and horror. It was his talisman now, and from it came the thought which carried him when he thought he could no longer resist the relief of venting his anguish in moans. If this were for Mary, if he were bearing this to keep her from pain, then he would endure. So in a way it was; it was for her that he had incurred it. Mary, Mary, Mary, Mary, he breathed her name with every blow; he had lost count, he could not think, he was no longer a man, merely a throbbing agony, a blur of exquisite pain.

He did not know when the Pipe Down came, when he was untied, caught as he fell, covered with a piece of sail and carried below. He did not know that a young marine had fainted or that his stoical endurance was the subject of many covert admiring comments, or that the Captain, on retiring to his cabin, had taken three glasses of wine to recover from the ordeal. Philip Cartaret did not enjoy inflicting this type of correction. Since it had to be, he was glad that in this case the victim was John Newton, for whom his rebuffed kindness had turned to implacable anger. But the latter part of the long-drawn torture had been a sickening time and anxious, for he did not want the body to die. Several times he had thought of calling a halt, and each time his pride and sense of outraged justice had prevailed. But he was glad that this phase of the punishment was over. The rest would be hard on Newton, but not on others.

Down in the cockpit the marines deposited John on the floor, called the surgeon and awaited his orders. A new and pressing case of illness had at the last moment excused this hard-working official from attending the performance on deck and he came, stooping under the close-slung hammocks of two dozen men, and lifted his lantern to examine his new charge. A small, stout, anxious man, new to the service, he took one look, dropped on his knee to feel the patient's pulse, shook his clenched fists at the ceiling and evidently committed the ship's command to the infernal powers.

"Here, Mr. Robinson," he said wearily at last. "Come and tell me what we shall do with this. It's enough to drive a man mad! Twenty-five we've had to send ashore to hospital and as many here in conditions not fit for pigs — and as though we hadn't enough to heal, they go and break them to give us more work."

"Why didn't they hang him from the yard arm and be done with it?" growled Robinson.

"Well, it's not for us to say. But I hope it doesn't happen again or when the ship's at sea," said Mr. Dene. "Look you, we can't put him in a hammock. Lay a pallet there. Now lads, heave him over gently. And keep out of mischief or it'll be one of you next."

(To be continued.)